JAN
REV J W VAN WEELDEN
TWEEDSMUIRE AVE
CHATHAM ONT

MARCH 1, 1968 — No. 842 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

VARIA

'Free Enterprise' in Polen

Vadertje Staat heeft het in Polen niet zo gemakkelijk met het beheer van zijn vele bedrijven. De Marxistische leer, dat alle bedrijven staatsbedrijven moeten zijn, blijkt toch geen volmaakte leer te zijn. Zoiets eerlijk toe te geven is echter teveel gevraagd van het communistische regiem. Wat zouden de oren van de communistische Chinezen dan tuiten! Stel je voor dat Rusland en de satellietlanden eenvoudigweg het kapitalistische systeem zouden aanvaarden. Een bedrijf dat geen winst oplevert is echter ook een ongezonde toestand. Dus heeft men hiervoor een oplossing moeten vinden. De Poolse regering is met een oplossing uit de bus gekomen en tot zover is men erg over de resultaten tevreden. De bedrijven blijven het eigendom van de staat, maar worden voor een bepaald bedrag uitgeleend aan de staat, zodat die ook aan zijn trekken komt, terwijl de 'leenheer' provisie krijgt. Men is begonnen met de restaurants. Enkele restaurants werden er voor uitgezocht en hebben de proef glansrijk doorstaan. De 'leenheren' zorgden ervoor dat het restaurant er gezellig uitzag, de gasten op tijd werden bediend, het eten goed smaakte, zodat meerdere Polen gebruik maakten van de restaurants. De prijzen waren natuurlijk in elk restaurant gelijk. Stel je voor dat men aparte restaurants met dure karpetten en gemakkelijke stoelen voor de bourgeoisie zou instellen. Momenteel zijn bijna alle restaurants in Polen overgedragen aan particulieren, die er nu aardigheid aan hebben om met vereende krachten hun bedrijf op te werken, waarvoor zij als beloning van de staat provisie krijgen. Nu kijken ze niet geregeld op de klok of het al sluitingstijd is. Ze werken immers voor zichzelf en niet meer voor Baas Staat.

Daarna is men begonnen met de 'gas stations'. In 1965 werden er tien hiervoor uitgezocht. Hoewel de benzine overal gelijk duur is, gingen de zaken best. De hele familie van de garagehouder was voor de zaak in de weer. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat kon men bij de particuliere zaken terecht. Vóór 1965 werkten 90% niet langer dan acht uur per dag. Men zorgt dat er altijd voldoende benzine aanwezig is en als extra service worden de ramen schoongemaakt. Daar moest je vroeger eens mee komen. Tegen het einde van 1965 waren er reeds 260 particuliere 'gas stations'. Momenteel zijn ze bijna allemaal onder het beheer van 'privé' eigenaren.

In 1967 is men eveneens begonnen klein zaken (b.v. kruideniers-zaken) in handen te geven van particulieren. Men begon de proef te nemen met zo'n 460 kleine zaken, maar aan het eind van 1967 was het aantal reeds gestegen tot 1200! De Staat heeft nu geen zorgen meer, maar krijgt jaarlijks haar inkomen, terwijl de eigenaren blij zijn baas in eigen huis te zijn en zelf eens een paar extra spaarduiten te verdienen. De vraag is natuurlijk of men op de duur hiermee tevreden zal zijn. Zullen de eigenaren en in het bijzonder hun kinderen altijd genoegen nemen met lange werkuren? Zullen zij uiteindelijk een stap verder gaan en van de staat eisen dat er wetten worden ingesteld om de acht-urige werkdag ook voor hen van kracht te doen zijn? Geld verzoent mischien voor een tijd de arbeid, maar indien de omstandigheden, waaronder men werken moet, niet aangenaam zijn, dan lokt het geld ook niet meer.

Het is een vreemde geschiedenis. Het communisme laat de werknemer niet ploeteren voor de kapitalistische bazen, maar nu de communistische staat zelf als baas functioneert, wettigt ze de 19e eeuwse methoden.

★

Ambulance crisis

Volgens Dr. Charles C. Edwards, director of the American Medical Association's Division of Socio-Economic Activities, is de service die ambulance-bestuurders bieden onvoldoende. De wagens zelf zijn veelal uitstekend ingericht, maar de chauffeur en zijn hulp missen vaak de opleiding die nodig is om in een spoedgeval te helpen. Teveel denkt men dat de ambulance alleen maar een vervoersmiddel is om een slachtoffer zo spoedig mogelijk naar het ziekenhuis te brengen. Meermalen sterft het slachtoffer tijdens de rit naar het ziekenhuis, omdat het ambulance personeel niet over de nodige kennis beschikt om in spoedgevallen te helpen. Daarom heeft men in Florida in 1966 een wet ingesteld waarin een minimum van geneesmiddelen en apparaten is vastgesteld, de ambulance over een "two-way" radio moet beschikken, terwijl de chauffeur en de hulp in het bezit moeten zijn van een diploma van het Rode Kruis. De moeilijkheid is echter dat de ziekenhuizen voor enorme onkosten worden geplaatst (een $25.000 per jaar). Toch is het leven van de slachtoffers meer waard dan de jaarlijkse onkosten!

★

De talen-pil

Onlangs hebben we over de radio-pil geschreven, maar nu is men van plan om met een andere pil op de markt te komen. Met het inslikken van deze pillen zal men volgens Jean Piton, de 42-jarige vice-president van de Berlitz Schools of Languages of Canada Ltd. te Montreal, in 48 uur een vreemde taal kunnen leren, althans zodanig dat men er zich meer kan redden, zo lazen wij in **The Financial Post**. Dit zomer is men van plan de proef op de som te nemen en zomerkampen te organiseren waar zowel onderwijzend personeel als jongeren van 9—18 jaar een vreemde taal kunnen leren, hoofdzakelijk Frans of Engels.

Berlitz heeft op verschillende plaatsen reeds scholen en is in 1961 begonnen juist in een tijd toen de behoefte om de twee officiële landstalen te leren de aandacht van de bevolking kreeg. De volgende maand zullen er Berlitz scholen in Halifax, Saskatoon en Hamilton worden geopend. Mocht U straks in Calvinist-Contact eens een artikel in het Frans tegenkomen, dan weet U het: we hebben de talen-pil gebruikt!

★

Een uitstekende wet

Sinds 1966 bestaat er in Edmonton een wet waarin staat dat degenen die een karretje van de supermarkets meenemen strafbaar zijn. Indien iemand b.v. met zo'n karretje beladen met kruidenierswaren op straat loopt moet een boete van $2 betalen en zelfs kan de supermarket voor hetzelfde bedrag worden beboet. Deze wet is ingesteld om het stelen van deze karretjes te voorkomen. Volgens een bericht in **The Financial Post** is men nu van plan in Calgary dezelfde wet in te voeren, maar een van de opponenten is echter bang dat de politie nu, in plaats van op 'cars' te letten, de 'carts' bijzonder in de gaten zal houden. Hoe het ook zij, de supermarkets zullen een dergelijke maatregel zeker op prijs stellen, want het bespaart hen elke maand enkele honderden dollars, aangezien de klanten meestal 'vergeten' om de karretjes weer terug te brengen.

Politieke moeilijkheden in Belgie

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

België en Nederland, twee buurlanden, groeiden de laatste jaren, niet het minste door het Beneluxverdrag, in steeds meer opzichten naar elkaar toe. Het klinkt vreemd, maar misschien juist daardoor, is het voor beide buren zo moeilijk elkaars omstandigheden te begrijpen.

Zo ligt de verhouding openbaar en bijzonder onderwijs in België geheel anders dan in ons land. Zo zijn de betrekkingen tussen de Rooms-Katholieke Christelijke volkspartij en de liberalen en socialisten niet te vergelijken met die in Nederland. En zo draagt een kabinetsformatie in Brussel een totaal ander karakter dan in Den Haag.

Dit laatste wordt duidelijk, als men bedenkt, dat het koningschap in Nederland altijd nog enigszins 'n eigenrechtelijk karakter draagt. Men kan het lezen in artikel 10 van onze grondwet, zoals dat in 1814 is ontstaan. Maar in de Belgische grondwet vindt men in artikel 25 het scherp geredigeerde beginsel van de volkssouvereiniteit: Alle machten gaan uit van de natie. En omtrent de koning staat in artikel 78 van de grondwet: De Koning heeft geen andere macht dan die welke de Grondwet en de bijzondere krachtens de Grondwet uitgevaardigde wetten hem uitdrukkelijk toekennen.

In Nederland is een kabinetsformatie een moeilijke zaak, maar in België is dat nog oneindig veel moeilijker. Ook dat is te begrijpen. In België staat de Koning in een ondergeschikte positie tot de volksvertegenwoordiging. In de laatste driekwart eeuw hebben de politieke partijen zich zo ontwikkeld, dat zij practisch de samenwerking in de regering bepalen. Bovendien zijn de partijleden veel sterker aan hun partij verkleefd dan in Nederland. Een stembusuitslag als de laatste in Nederland is in België zeer onwaarschijnlijk. En tenslotte moet men in Brussel bij de kabinetsformatie altijd rekenen met een vast gegeven, dat ook intern de partijen beheerst, dat is de taalkwestie.

Vandaar dat men bij de kabinetsformatie niet alleen moet rekening houden met bijvoorbeeld de samenwerking in Natoverband, of met de subsidiëring van het bijzonder onderwijs. Zelfs als een paar partijen, bijvoorbeeld de liberalen en de Christelijke Volkspartij het op zulke punten eens zijn, dan loop zulk een kabinet altijd nog de kans, dat er na enkele maanden een of ander gevolg van de taalkwestie aan de orde komt en dan valt zulk een coalitie weer uit elkaar. Daarom heeft België sinds 1944 bijna twintig kabinetten gehad terwijl Nederland in die tijd, ondanks veel gekrakeel, slechts een stuk of tien heeft gekend.

In België verbaast men zich niet als een kabinet vijftien dagen leeft (Spaak 1946) of twee maanden en acht dagen duurt (Duvieusart, 1950). Slechts twee maal wist een kabinet het vier jaar, de normale tijd, uit te houden (Van Acker (1954 tot 1958) en Lefevre (1961 tot 1965).

Zulk en voortdurende wisseling komt natuurlijk niet het gezag van de volksvertegenwoordiging ten goede. Het volk grijpt dan naar buitenparlementaire middelen als straatdemonstraties. En zo is het thans ook gegaan. De moeilijkheden omtrent het karakter van de universiteit van Leuven, die zich gemanifesteerd hebben in allerlei studentenongeregeldheden, hebben tenslotte geleid tot het uiteenvallen van de regeringspartijen over de taalkwestie, waardoor het kabinet-Van den Boeynants, dat sinds 19 maart 1966 aan het bewind was, ten val kwam.

Nu draagt het vraagstuk van het uitbannen van het franstalige deel uit Leuven nog een speciaal karakter. Leuven is namelijk geen rijksuniversiteit als Gent en Luik en ook geen particuliere universiteit als Brussel. Leuven staat onder het oppergezag van het episcopaat. Hier grenzen dus, zoals vaak in België, kerk en staat aan elkaar.

Bovendien ligt Leuven zonder twijfel binnen het Nederlandse taalgebied, hoewel de grens van het Franse taalgebied niet ver van Leuven verwijderd is. De ligging van die taalgrens is niet altijd dezelfde geweest. Maar sommigen beweren, dat reeds in de Romeinse tijd zulk een taalzone aanwezig was. Evenwel is door allerlei oorzaken die grens op veel plaatsen naar het noorden verschoven, maar vooral in de twintigste eeuw heeft de Vlaamse beweging zich tegen die verfransing verzet en op het ogenblik komt die strijd elk ogenblik tot openbaring. En het kabinet—Van den Boeynants kon alleen maar gevormd worden uit een coalitie van de Christelijke Volkspartij en de liberalen, doordat de taalkwestie bij het onderwijs voor een gedeelte "in de ijskast" werd gezet. De beweging in Leuven heeft de tegenstellingen tussen de Fransgezinde leden en de Vlaamsgezinden binnen het kabinet weer tot leven gebracht. En zo moest de leider van het kabinet de koning verzoeken het ontlsag van de ministers te aanvaarden.

Juist omdat de Koning in België betrekkelijk weinig persoonlijke invloed heeft grijpt men daar, nog sneller dan in Nederland naar een informateur, die de mogelijkheden moet aftasten. Het getuigt van wijs beleid, dat Koning Boudewijn met de informatieopdracht heeft belast een lid van de Christelijke Volkspartij, die tot de Vlaamse vleugel behoort, maar bekend staat om zijn vermogen tegenstellingen te verzoenen. Bovendien heeft hij mede, dat hij afkomstig is uit de arbeiderskringen en dus enige verwantschap heeft met de socialisten, die op het ogenblik buiten het kabinet staan. Hij stuurt niet direct aan op kamerontbinding en nieuwe verkiezingen, maar houdt deze mogelijkheid achter de hand. Hij heeft nu al verschillende groepen van de Christelijke volkspartij uit het kabinet tot een gezamenlijk gesprek gebracht, in tegenwoordigheid van kamerleden. Men zal natuurlijk ook belangstelling hebben gehad voor het voorstel van een oud-premier om het Franstalige gedeelte van Leuven te verplaatsen tien kilometer verder op een plaats, die in de Franse zone ligt, maar toch nog zo dicht bij Leuven, dat er geestelijke gemeenschap mogelijk blijft. Op zichzelf zou dit niet onaantrekkelijk zijn, maar volgens de Vlamingen is dit niet een voldoende scheiding tussen het Nederlandse en het Franse gedeelte van de universiteit.

Daar komt nog iets bij. Ook het episcopaat heeft voor een gedeelte partij gekozen en wel voor hetgeen de Vlamingen voorstellen. De bisschoppen kunnen uit de aard van hun ambt natuurlijk niet openlijk zich geheel aan de ene zijde scharen, omdat ook de Franstaligen tot hun gelovigen behoren. De kerk moet zich niet te scherp aan de ene zijde plaatsen in een politiek geschil.

Op het ogenblik is het zo, dat de Vlaamse hoogleraren tot veel bereid zijn, mits maar vast komt te staan, dat het gevaar van een geleidelijke verfransing van deze meer dan vijfhonderd jaar oude universiteit vervalt. En bovendien wenst men niet, dat de oudste op het grondgebied van de Nederlanden gestichte universiteit op de duur voor het Nederlands verloren zou gaan.

Een "echte Hollandse" winterfoto, een aantal jaren geleden genomen. Doordat de oude klederdrachten steeds minder gedragen worden, zal het nemen van een foto als deze waarschijnlijk thans al niet meer mogelijk zijn.

In dit nummer

Beelden van en uit Nederland page 3
Bouwen aan de hoop page 4
Anneke Post redt babies in de rimboe page 5
Can Negro Business Community survive crime and hot summers? page 6
More teachers needed page 7
The election of a U.S. president page 7
News from the prairies page 8
Broken arms and legs page 9
The history of the Netherlands page 9
The report on Bilingualism and Biculturalism page 9
When Montreal was America page 10
Johannes Gutenberg, father of mass communications page 12

ANNEKE POST

redt baby's in de rimboe

In Afrika verlenen ruim honderddertig Nederlanders van 21 tot 35 jaar met een middelbare vak- of beroepsopleiding daadwerkelijk ontwikkelingshulp.

Na een speciale cursus van drie maanden aan het Instituut voor de Tropen te Amsterdam zijn zij uitgezonden door de Stichting Nederlandse Vrijwilligers van het ministerie van buitenlandse zaken.

Elke dag worden ongeveer een kwart miljoen kinderen geboren. In de onderontwikkelde gebieden van Afrika, Azië en Zuid-Amerika sterft daarvan eenderde al in het eerste levensjaar; de helft haalt nooit de volwassenheid. Wat is — tegen deze cijfers — één kind? Toch rijdt Anneke Post, dochter van de op 16 juli 1944 te Overveen gefusilleerde Drentse verzetsstrijder Johannes Post, alle dagen na haar dagtaak vele kilometers om een klein kindje dat een lelijke hoest heeft een spuitje penicilline te brengen. Anneke Post, wijkverpleegster, jongeren - vrijwilligster — in Ivoorkust, Afrika. Of dat kindje in levensgevaar verkeert, dat weet zij niet. Misschien wel. Want de zwarte baby heeft kinkhoest en in Ivoorkust sterven daaraan nogal wat kinderen. Door het hoesten geven ze over — kunnen dus geen voedsel binnenhouden, verzwakken en vallen gemakkelijk ten prooi aan andere ziekten. Maar hoe dat dan ook is: Anneke weet dat daar haar injectiespuit uitkomst kan bieden. Daarom maakt ze iedere dag die lange omweg.

Hoe is het hier, in het noorden van de Westafrikaanse staat Ivoorkust, in sociaal en medisch opzicht? Het is het armste en minst ontwikkelde land en wie van de Ivorianen een middelbare of hogere opleiding krijgt — en daaronder vallen ook verpleegsters en dokters — gaat bij voorkeur niet in deze streek werken, maar zoekt zijn arbeidsterrein liever in het welvarender zuiden, waar men uitstapjes kan maken naar de luxueuze, snel-groeiende havenstad Abidjan met z'n echte Franse terrasjes en boulevards, z'n witte hotels en z'n van alles voorziene supermarkten. De dorpen in het noorden van Ivoorkust, rondom de stad Korhogo, bieden een schilderachtige aanblik met hun ronde, lemen hutten, voorzien van strooien punten, vaak met peperbusvormige voorraadschuurtjes en gekartelde muurtjes tot miniatuurkastelen aaneengebouwd — maar wat zijn vele dorpen daar arm! Daar kan een kind de complete inboedel van een heel gezin op 't hoofd dragen. Als men er zo'n lemen hut, die zelfs niet 't kleinste raampje heeft, binnengaat, ontwaart men in de schemerige ruimte enkele krukjes om op te zitten, wat aardewerkpotten met water en voedsel, enkele manden en emaille schalen, een stel lepels van kalebas en messen, een stuk of wat matjes op de kale grond, waarop men slaapt, enkele doeken, een petroleumlampje — dat is alles. Geen versieringen, niets — een kloostercel kan nauwelijks soberder zijn. Het leven in zo'n dorp, dat vele honderden inwoners kan tellen, doet heel rustig en vredig aan. De meeste dorpelingen werken op het land, waar o.m. maïs, gerst, rijst, knollen en aardnoten worden verbouwd. In de dorpen ziet men enkele mannen weven, manden maken of zo maar een pijpje roken. Voor de deuropening van sommige hutjes koken vrouwen hun potje — op een fornuis bestaande uit een kring van stenen, waartussen brandend hout is gelegd. Er lopen wat kinderen, geitjes en schriele kippetjes rond. Het is opvallend hoeveel zwaar werk zoals hout hakken, water halen en maïs, gerst of rijst stampen door vrouwen wordt gedaan. Het zijn ook de vrouwen, die geregeld met zo'n twintig, dertig kilo op 't hoofd en een kind op de rug de vele uren lange weg naar de markt afleggen om daar hun produkten ter waarde van enkele kwartjes of hoogstens een paar gulden te verkopen.

Nederlanders

In dit allerarmste gebied van Ivoorkust wordt door de overheid nogal wat activiteit ontwikkeld om het levenspeil te verhogen en het is niet toevallig dat juist hier 22 Nederlandse vrijwilligers bij het ontwikkelingswerk zijn ingeschakeld. Hier immers komen hun kennis en kunnen het best tot hun recht. Evenals hun onmiskenbaar enthousiasme. Er zijn in dit gebied zo groot als Nederland enkele ziekenhuizen en verscheidene poliklinieken, maar over het geheel genomen is hier toch veel te weinig medische hulp beschikbaar en daarom voorzien de acht verpleegsters, de vroedvrouw en de medische analiste, die het team van 22 Nederlanders telt, hier in een dringende behoefte. Van het viertal verpleegsters, dat geregeld de 'brousse', de gedeeltelijk ontgonnen rimboe intrekt, kan men zonder overdrijving zeggen dat ze kinderlevens redden. Want juist hier wonen in afgelegen dorpen die allerarmsten, die zich bij ernstig ziek worden van hun kind geen raad wisten, omdat een broussetaxi onbetaalbaar duur en daardoor een ziekenhuis of polikliniek onbereikbaar ver voor hen is, en die nu in hun eigen dorp medische hulp en zo nodig vervoer voor hun kind krijgen. Zo dankt menig kind zijn behoud aan het viertal, waartoe ook Anneke Post behoort.

Hoe raakte Anneke in Afrika verzeild? 'Ik stam van moeders kant uit en familie van kustvaarders,' vertelt ze, 'vandaar misschien mijn lust tot zwerven. En als klein meisje wilde ik al verpleegster worden, deed ik de luier van mijn broer over mijn hoofd om een beetje op een verpleegster te lijken. Na de ulo heb ik een paar jaar op kantoor gewerkt, want ik was nog te jong voor de verpleegstersopleiding. Maar toen mijn hartewens in vervulling ging, kwam ik in het diaconessenziekenhuis in Hilversum en daar heb ik heel wat jaren met enorm plezier gewerkt. Toch heb ik er tenslotte wel eens aan gedacht in het buitenland te gaan werken, maar omdat ik ook graag een aantekening voor wijkverpleging wilde halen heb ik het buitenland nog maar een poosje buitenland gelaten.'

'Drie jaar lang deed ik wijkverpleging in Apeldoorn, gedeeltelijk op het platteland. Ik vond het heel prettig werk en geweldig allround: zuigelingen- en kleuterzorg, ziekenverpleging, reuma, revalidatie, bejaardenzorg — erg veelzijdig en leerzaam. Toen zag ik de advertentie voor vrijwilligers en vond dat ik het toch eindelijk maar eens moest proberen: in m'n eigen vak in het buitenland te komen. Ik solliciteerde, werd aangenomen, kwam in de opleiding op het instituut voor de tropen, zou in juni 1967 naar Afrika gaan ...' 'Maar bij gymnastiek-conditietraining — kwam ik verkeerd terecht: m'n knie. Na nogal wat narigheid ermee bleek dat ik geopereerd moest worden en natuurlijk was ik doodsbenauwd dat nu heel die geweldige reis, waarop ik me zo verheugd had, niet door zou gaan! Gelukkig ging de operatie goed, kon ik binnen een week met een stok naar huis en mocht ik precies twee maanden na de operatie de groep, waarmee ik in opleiding was geweest, achterna reizen. Eerlijk gezegd vond ik het begin van mijn werk hier erg moeilijk. De verpleegster, met wie ik samenwerkte had al zoveel ervaring en sprak zulk goed Frans, dat ik me een hopeloos onhandige beginneling voelde. Het duurde een poosje voordat ik voldoende zelfvertrouwen kreeg, maar sinds ik met Wies Assendorp uit Sneek samenwerk, gaat het zo fijn dat ik het elke ochtend gewoon een feest vind in mijn auto te stappen. En als ik dan de brousse in rijd, zo heerlijk vrij en zelfstandig, nou, dan voel ik me net of ik met vakantie ga.

We hebben nu vijf dorpen per week, die we op een vaste dag bezoeken — binnenkort, als Wies en ik samen een woning in Napié, dichter bij ons arbeidsterrein krijgen, gaan we het aantal dorpen verdubbelen. Als wet met onze 2CV of 3CV een dorp zijn binnengereden, installeren we ons met het Afrikaanse meisje, dat als tolk en helpster fungeert, onder een boom, een afdak of in de schaduw van een huis, want in de zon kun je hier geen baby's behandelen. En vanzelf komen dan de moeders met hun zuigelingen en kleuters opdagen — die moeders, die zo geduldig kunnen wachten, ook al duurt het uren eer ze aan de beurt zijn — en die trouwens niets van het schouwspel willen missen, want die polikliniek van ons is echt een 'uitje' voor hen, zoiets als een bioscoopje voor de mensen in Holland.'

'Wat voor kwalen hebben de kinderen?'

Verkouden

'De meeste baby's zijn verkouden, want ze dragen meestal geen kleertjes en worden aan grote temperatuurswisselingen blootgesteld, doordat ze in een doek op de rug worden gedragen en dan zo van dat warme moederlijf op de arm worden genomen om de borst te krijgen. Daarbij kunnen ze sterk afkoelen. 's Nachts en vooral vroeg in de morgen kan het hier nog behoorlijk koud zijn. Dan liggen de baby's naast de moeder op een matje op de kale grond, toegedekt met hoogstens een enkel doekje. Daarbij komt dat vele kinderen koorts hebben: malaria. Het is dan ook geen wonder dat hier zoveel verkoudheid en oorontsteking zijn — daartegen gebruiken we onder meer neus- en oordruppeltjes — en dat er ook veel longontsteking voorkomt, die dodelijk kan zijn als er niet tijdig wordt ingegrepen. Zo'n patiëntje kan vaak worden gered met penicilline.'

'Mogen jullie dergelijke toch lang niet ongevaarlijke geneesmiddelen op jullie eigen houtje toepassen?'

'In Nederland mag zoiets natuurlijk niet, daar mogen verpleegsters nooit iets voorschrijven, want

(Vervolg op pag. 5)

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls received

Pembroke,, Ont., Rev. D. J. M. Lieverdink of Lucknow, Ont.

Dundas, Ont., Rev. J. DeJong of New Holland, South Dakota.

Calls declined

Clinton, Ont., Rev. W. Buursma of Grand Rapids, Mich.

Kitchener, Ont., Rev. H. Salomons of Ackley, Iowa.

Cobourg, Ont., Rev. J. C. Derksen of Guelph, Ont.

Call accepted

Barrhead-Westlock, Alta., Rev. W. Dryfhout of Oskaloosa, Iowa.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2850 Kalamazoo Ave. S.E. Grand Rapids, U.S.A Mich. 49508

DR. EDWARD J. YOUNG †

On February 14, Dr. Edward J. Young, Professor of Old Testament at Westminster Theological Seminary, Philadelphia, Penna., suffered a fatal heart attack. He was 60 years of age.

Dr. Young was a graduate of Stanford University, California, and of Westminster University. He earned his Ph.D. at the Dropsie College for Hebrew and Cognate Learning, Philadelphia. He spent two years in Palestine, Egypt, Italy and Spain in the study of ancient languages, and studied at the University of Leipzig while in Germany. In 1936 he joined the faculty of Westminster Seminary.

Dr. Young was an Old Testament scholar of international reputation. Dr. H. H. Rowley once called him the leading conservative scholar in the field of the Old Testament. Dr. Young was the author of: *Study Your Bible; The Prophecy of Daniel; An Introduction to the Old Testament; Arabic for Beginners; Studies in Isaiah; Isaiah 53; My Servants the Prophets; Messianic Prophecies of Daniel; Thy Word is Truth; Study of Old Testament Theology Today; Psalm 139: A Study in the Omniscience of God; Studies in Genesis 1.* He was also the General Editor of the *New International Commentary on the Old Testament* to which he himself contributed the multi-volume commentary on the prophecy of Isaiah which is still in process of appearing.

Dr. Young was a staunch defender of the belief in the inerrancy of the Scriptures. This conviction is the mark of all his published works and it also characterized all his classroom teaching. Those who were privileged to be his students (I did most of my doctoral work under him) became also deeply impressed with the devotional approach that marked all his teaching. The death of this capable Old Testament scholar is a great loss to Westminster Seminary.

Dr. S. Woudstra

Het is een geruststellende gedachte

Uitkeringen aan overlevenden worden deze maand onder het Canada Pension Plan betaalbaar gesteld

Vanaf februari 1968 betaalt het Canada Pension Plan aan overlevenden uitkeringen . . . zonder extra kosten voor U. Hierbij zijn inbegrepen overlijdensuitkering in een som ineens, weduwenpensioenen, invalide weduwnaars-pensioenen en toelagen voor afhankelijke kinderen. Uitkeringen zullen vanaf februari betaalbaar zijn aan de overlevenden van een premiebetaler indien hij in 1966, 1967 aan het plan heeft bijgedragen, zowel als voor de vereiste periode in 1968. Het is een geruststellende gedachte om te weten dat Uw gezin op het Canada Pension Plan kan rekenen, zelfs als U er niet meer bent om voor hen te zorgen, in het bijzonder als U jonge kinderen mocht hebben. VOOR VERDERE INLICHTINGEN GELIEVE MEN EEN BEZOEK TE BRENGEN OF TE SCHRIJVEN NAAR HET DICHTSTBIJZIJNDE KANTOOR VAN HET CANADA PENSION PLAN.

DISTRICT EN PLAATSELIJKE BUREAUX:

ST. JOHN'S—Sir Humphrey Gilbert Bldg., Duckworth Street
CORNER BROOK—Office Floor, Millbrook Shopping Centre, Herald Avenue
CHARLOTTETOWN—Dominion Bldg., 97 Queen Street
HALIFAX—Room 513, Sir John Thompson Bldg. 1256 Barrington Street
ANTIGONISH—Metropolitan Bldg., 229A Main Street
SYDNEY—Federal Bldg., Dorchester Street
FREDERICTON—633 Queen Street
SAINT JOHN—189 Prince William Street
MONCTON—1111 Main Street
EDMUNDSTON—36 Court Street
TORONTO—5th Floor, Arthur Meighen Bldg.,
SCARBOROUGH—2805 Eglinton Avenue East
NORTH YORK (Willowdale)—Newtonbrook Shopping Plaza, 5851 Yonge Street, Willowdale
ETOBICOKE—3629 Bloor Street West
HAMILTON—Union Gas Building, Suite 408, 20 Hughson St. S.
KITCHENER—220 King Street East
LONDON—Room 401, 365 Richmond Street
WINDSOR—441 University Avenue West
KINGSTON—Room 256, Federal Building, Clarence Street
PETERBOROUGH—Federal Bldg., 411 Water Street
OTTAWA—Ground Floor, Concord Building, 280 Albert Street
SUDBURY—Room 406, 96 Larch Street
TIMMINS—273 Second Avenue
SAULT STE. MARIE—3rd Floor, Sault Star Bldg., 369 Queen Street East
PORT ARTHUR—Room 307, Post Office Bldg. 33 South Court Street
WINNIPEG—MacDonald Bldg., 344 Edmonton St.
BRANDON—Room 235, Federal Public Bldg., Princess Avenue at 11th St.
REGINA—Fourth Floor, Federal Bldg., 1975 Scarth Street
SASKATOON—Room 608, Financial Bldg., 230 - 22nd Street East
EDMONTON—Federal Building, 107th Street & 99th Avenue
LETHBRIDGE—314 Federal Building, 4th Avenue & 7th St. South
CALGARY—Petro-Chemical Bldg., 811 - 7th Street, S.W.
VICTORIA—Room 413, 1230 Government St.
PENTICTON—Main Floor, Old Federal Bldg., 301 Main Street
VANCOUVER—Room 101, Sun Tower, 100 West Pender Street
WHITEHORSE—Whitehorse, Yukon, Box 1857

UITGEGEVEN DOOR Z.EXC. ALLAN J MACEACHEN, MINISTER
HET DEPARTEMENT VOOR NATIONALE GEZONDHEID EN SOCIALE ZORG

PETER DE HAAN & SON
Better
CAR SALES, REPAIRS and SERVICE
Two Class A Licensed Mechanics at your service
FINA STATION
1590 MAIN STREET WEST
PHONE JA 9-7944

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Philip Geusebroek
BOOKKEEPING
AUDITING
TAX RETURNS
Complete Service
BURLINGTON
933 Orpha St.
Tel. 634-5690

Wat betekent:
Guaranteed Departure?

Dat een groep, waarvoor een minimaal aantal deelnemers vereist is, aan deze voorwaarde voldoet en dat de reis definitief doorgaat.

Zo zijn onze groepsreizen

NAAR AMSTERDAM

met de K.L.M. en de Canadian Pacific Airlines per jet "Guaranteed departures".

De datums zijn **Vrijdag 29 maart, 12 april, 3 en 24 mei, 7 juni, 5, 12, 19 en 26 juli, 2, 23 en 30 augustus en 20 september.** De prijs: vanaf Montreal $255.00 en vanaf Toronto $293.00 retour voor 21 dagen met $76.00 voor land-arrangementen. Kinderen van 2 tot 12 jaar half geld. BOEK NU!!!

VALENTINE TRAVEL SERVICE LTD.
LUCAS KOOPS, MANAGER
1642 Bayview Avenue, TORONTO 17, ONT.
Open: Maandag tot zaterdag: 9 tot 6 uur.
Tel. 485-0336 (4 lijnen, dag en nacht bereikbaar).

LONDON TRAVEL BUREAU
HERMAN KOOPS, MANAGER
395 Dundas Street - LONDON, ONT. - Telephone 433-9321
Open maandag tot vrijdag 9—6 uur, zaterdag tot 1 uur.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Assistant Editor: Paul Tameling.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be re-printed without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Discriminatie ?

De Nederlandse regering offreert ieder jaar vijf beurzen of "scholarships" van $4.000 aan studenten in Canada voor verdere studie in Nederland. Deze beurzen worden in Canada geadministreerd door de Association of Universities and Colleges of Canada, bij afkorting AUCC genoemd.

Dit is zeer prijzenswaard. De beste van Canada's studenten worden hierdoor in de gelegenheid gesteld om verder te studeren in ons oude vaderland. En ofschoon het aantal beurzen slechts 5 is, bestaat er van de zijde der studenten grote belangstelling voor.

Nu is er dit jaar echter een bepaling toegevoegd aan de toewijzing van de winnaars en deze is dat "candidates must be Canadian citizens who are graduates of a Canadian university or college which is a member or affiliated to a member of the AUCC". Dit lijkt wellicht een onschuldige of vanzelfsprekende bepaling. Maar dit is het niet.

Het is een bekend feit, een feit, dat de Nederlandse regering toch moeilijk kan ontgaan, dat verschillende studenten uit de kringen van de "reformed churches" studeren aan Calvin College, Dordt College of Trinity College. Alle drie zijn dit colleges in de Verenigde Staten. Wij hebben in Canada nog geen "reformed" college. Maar door dit te doen sluiten deze studenten zichzelf uit van de mogelijkheid om zulk een Nederlandse beurs te winnen. Ons is een geval bekend van een student die het niettemin heeft geprobeerd, maar prompt van de AUCC bericht kreeg, dat hij niet in aanmerking komt, omdat hij niet een gegraduecrde is aan een Canadees college of universiteit.

Wij willen niet beweren, dat de Nederlandse regering hier met opzet de studenten van gereformeerde confessie buitensluit, maar in feite komt het hier wel op neer. Zelfs de meest brillante student ontgaat hier de mogelijkheid van een Nederlandse beurs enkel en alleen omdat hij aan een college in de U.S.A. heeft gestudeerd en dit deed omdat hij studeren wilde daar, waar zijn levensovertuiging als basis voor het onderwijs werd gehandhaafd.

Dit is niet een zaak van de AUCC, want deze vereniging administreert alleen de beurzen voor de Nederlandse regering. Het is een zaak rechtstreeks van de Nederlandse regering. In een land, waar onderwijs geheel gelijkgeschakeld is, en waar men bij het onderwijs wel rekening houdt met de overtuiging van ouders en studenten, moest voor een dergelijke bepaling geen plaats zijn.

Ons blad wordt ook in Nederland gelezen en daarom willen wij er met de meeste klem op aandringen, dat men in Nederland aan deze discriminatie in Canada een einde maakt. Onze studenten zijn zeer begerig om in Nederland hun studie te voltooien. Dit zal Nederland stellig toejuichen. Maar dan moet de weg niet geblokeerd worden door een bepaling, die bepaalde studenten bij voorbaat reeds uitsluit.

D.F.

★ ★ ★

Luisteren

Godfried Bomans, de ongeëvenaarde Nederlandse humorist, houdt er van de gek te steken met zijn landgenoten. Op fijn spottende wijze kan hij de Nederlanders schilderen zoals zij werkelijk zijn, zonder dat iemand er kwaad om worden kan.

Zo heeft hij kortgeleden in een buitenlands tijdschrift een beschrijving gegeven van Nederland en de Nederlanders. Het woord "Nederlander", zegt hij, "verklaart zichzelf". Het is alles laag en vlak, zoals de zee is. Daaruit is te verklaren, dat Nederland zoveel kerken heeft. Alleen in een stad als Haarlem zijn 150 denominaties, en iedere Nederlander wil in de preekstoel. Verder zijn wij individualistisch, wij staan op ons recht. Advokaten zouden dan ook een goede som gelds kunnen verdienen indien zij, op hun beurt, zelf niet zoveel rechtsgedingen hangende hadden.

Zo gaat Bomans voort. Hij heeft ook iets te zeggen over de kunst van luisteren van de Nederlanders. Als er twee met elkaar in gesprek zijn is het niet zoeer een dialoog, maar meer twee monologen. De man die niet spreekt wacht alleen maar, zijn hoofd schuddend wanneer de ander spreekt. Maar hij luistert niet. Hij voelt het aan alsof hij geïnteruppeerd is. En die toestand kan hij alleen door komen, omdat hij weet dat ieder moment zijn beurt komen kan.

Wie de schoen past, trekke hem aan. Maar de meesten van ons zullen wel enige herkenningstekenen in deze schildering vinden. Vooral dat laatste, luisteren.

Onlangs schreef Marjorie Wilkinson in The Hamilton Spectator, *"Those who recognize listening as a sacred responsibility remember that God is One Who listens to mankind, and that, by listening to another in all his humanity, men and women become His ear."*

Luisteren, echt luisteren, is niet alleen iets waar een dominee of een ouderling mee te maken heeft. Ja, die ook. Die speciaal. Maar het is een bezigheid, waarin wij ons allen moeten oefenen. Iemand vraagt iets — waarom vraagt hij of zij het? Iemand zegt iets — wat zit er achter, welke gedachte geeft hij of zij bloot? Pas na aandachtig luisteren kan een dialoog ontstaan, waarin wij iets voor elkaar betekenen kunnen.

Als wij zelf goed luisteren wanneer God spreekt, en als er dan iets in ons gaat gloeien, dan hebben wij iets voor anderen. Dan kunnen wij anderen helpen. Maar dat hebben wij zelf opgevangen omdat wij luisterden. Op onze beurt moeten wij luisteren, ons open stellen voor die ander, opdat hij of zij ons iets kan laten zien wat van binnen leeft. En luisterend kunnen wij bij die ander het licht doen opgaan.

D.F.

★ ★ ★

Belijdenis plus

Van de Uitgeversmaatschappij J. H. Kok te Kampen (Holland) kregen wij een klein boekje toegezonden, dat tot titel draagt "Assen 1926". Alles bij elkaar telt het slechts 31 bladzijden, waarvan dan nog afgaat de tekst van het synodebesluit, dat in 1967 is genomen.

Wij beseffen, dat het hier een kerkelijke aangelegenheid betreft, waarvan ons blad zich steeds afzijdig heeft gehouden. Interne kerkelijke aangelegenheden worden in ons blad niet besproken. Toch zijn er in dit boekje een paar dingen, die ons dit editorial doen schrijven.

Het boekje is in feite het rapport, dat de betreffende commissie (waarvan dr. A. Kruyswijk de rapporteur was) aan de synode heeft voorgelegd. Het moge hier en daar iets gewijzigd zijn, maar de opzet is dezelfde. Het is dus de handleiding, aan de hand waarvan de synode heeft overwogen en besloten.

Zoals men weet is aan deze beslissing een minderheids- en een meerderheidsrapport voorafgegaan. En het ging over de vraag of de synode van Assen van 1926 juist had gehandeld, door de uitlegging, die wijlen dr. Geelkerken aan Genesis 2 en 3 gaf, af te keuren.

Hoewel het minderheidsrapport door slechts één commissielid werd ondertekend, en al de andere commissieleden het meerderheidsrapport van hun handtekening voorzagen, vertelt dit boekje ons, dat "het aantal stemmen, dat zich keert tegen de visie, die in het meerderheidsrapport verdedigd wordt, naar verhouding aanzienlijk groter is dan in de kring der deputaten zelf". Met andere woorden, dit punt is veel meer in het geding onder theologen, terwijl het "gewone" kerkvolk veel sterker begeert aan de traditionele uitleg vast te houden.

Op zichzlf is dit al iets dat te denken geeft.

Maar dit daargelaten willen wij toch beweren, dat de synode er goed aan heeft gedaan Assen 1926 ter zijde te stellen. Wij zeggen er echter meteen bij, dat onze gronden misschien anders zijn, dan die van deputaten of van de synode. Assen 1926 was daarom niet juist, omdat de synodale uitspraak een bindend karakter had. Een kerk wordt samengehouden door een belijdenis, en die belijdenis is een antwoord, een "response" op het Woord van God. Dat moet voldoende zijn. Er is al heel wat onheil voortgekomen uit een synodale uitspraak, die in feite een toevoeging aan de belijdenis was. Wat Assen 1926 deed, was aan de belijdenis een exegese toevoegen, die een ieder gehouden was te onderschrijven. Dat de synode van 1967 deze bindendverklaring opzij wilde zetten is ons inziens terecht. Maar dat zij, volgens dit boekje, er aan verbindt "dat de synode zal uitspreken, dat, gelijk door het sinds 1926 voortgeschreden schriftonderzoek in een helderder licht is gesteld, Genesis 2 en 3 geschiedschrijving bevatten van een zeer speciale aard" gaat ons inziens eveneens te ver. Daarmee heeft toch de synode, zij het zeer oppervlakkig, een bepaalde interpretatie aan dit bijbelgedeelte gegeven.

Verder zegt dit boekje, "Zo wordt dus de synode, door de conclusies van de beide rapporten, uitgenodigd een oordeel uit te spreken over de aard van de geschiedschrijving van Genesis 2 en 3". Het lijkt ons toe, dat de synode deze uitnodiging dan niet had moeten aanvaarden. De synode had ons inziens moeten volstaan met de terzijdestelling van de besluiten van Assen 1926. Punt.

Wij zeggen dit niet om ons in Nederlandse zaken te mengen. Maar wij uiten deze gedachten, omdat ons hier soortgelijke ervaringen te beurt kunnen vallen. Op het ogenblik is bij voorbeeld een discussie aan de gang tussen de Canadian Reformed Churches en de Christian Reformed Church. Daarbij komen punten aan de orde als de synodeuitspraken van 1905/1908 (veondersteldo wedergeboorte) of 1924 (algemene en bijzondere genade). Om welke reden dan ook de Christian Reformed Church toen uitspraken heeft willen doen, zij hebben het karakter van toevoeging aan de belijdenis, iets waarover de Canadian Reformed Churches vallen.

Binnen het raam van een belijdenis moet men ruimte laten voor verschillen van inzicht. Daar behoeft men niet bang voor te zijn. Men is toch door de belijdenis aan elkaar verbonden? En die belijdenis, als een echo op het Woord van God, kan toch wel voldoende waarborgen bieden voor de zuiverheid van de kerk?

Zo is Assen 1926 als Amsterdam 1967 voor ons, de één zowel als de ander, een waarschuwing. Het laat ons zien tot welke grote moeilijkheden men komen kan, als een synode zich laat verleiden tot het maken van bindende of exegetische uitspraken.

D.F.

BEELDEN
van en uit
NEDERLAND

•

BRUISEND LEVEN

Een klein beetje trots zijn we toch allemaal wel. Onze schaatsenrijders hebben in Grenoble op verschillende afstanden goud, zilver en brons gewonnen en kwamen met in totaal 9 medailles naar Nederland terug. Dat is voor een klein land als het onze, dat niet aan ijshockey en ski-wedstrjden deelnam, heel veel. Het grote Amerika, dat aan alle spelen deelnam, moest genoegen nemen met één gouden medaille tegen Nederland drie, en won voorts 5 zilveren en 1 bronzen plak. Niet het minst zorgden de Nederlandse meisjes, evenals bij de zwemsport, voor successen, daarmede aan de Russische hegemonie op de schaats een einde makende. Intussen is de Olympische vlam in Grenoble gedoofd, bereiden de schaatsers zich voor op de wedstrijden om het wereldkampioenschap in Gotenburg en de deelnemers aan de Olympische Spelen in Mexico op hun terrein.

Ook nu weer bewees de televisie haar grote diensten.

Toen Fred Anton Maier, de grote Noorse stayer, op zaterdag 17 januari 's morgen om acht uur zijn eerste rondjes over de baan met nog geheel lege tribunes begon te draaien, zaten in Noorwegen en Nederland al tienduizenden voor hun "kijkkastje". Een ieder dacht, dat het op de 10.000 meter tussen de vertegenwoordigers van deze twee landen zou gaan. Maier legde de afstand inderdaad in een recordtijd af, doch Kees Verkerk, die de vorige dag zo schitterend de 5000 meter won, was nu langzamer. Het waren de Zweden, getraind door de Nederlandse coach Anton Huiskes, die naar de hoogste eer grepen. Maier behield het zilver, doch de Zweed Höglin won het goud.

Het schijnt dat bij zulke evenementen ook altijd een beetje ruzie hoort. De trainers Zwanenburg en De Graaf zouden niet de juiste mentale weerstand bij de rijders hebben kunnen oproepen en sommigen riepen alweer om Huiskes, die eerst Schenk en Verkerk en nu weer de Zweden naar de top voerde. Ook in de sport gaat het niet altijd sportief toe.

OLYMPISCHE WINTERSPELEN IN GRENOBLE

Kees Verkerk (links) en Ard Schenk (rechts) kunnen elkaar feliciteren, nadat zij op de 1500 meter voor Nederlandse successen hebben gezorgd.

Misschien zijn er wel lezers, die heel deze Olympiade dwaasheid vinden en geen belangstelling waard van de zijde van een christelijke krant. Een kleine tegenspraak worde ons gegund. We willen ons daarbij niet op Paulus beroepen, die de wedstrijden in de arena's van zijn tijd zeer goed kende en ze als een voorbeeld gebruikt voor de geestelijke strijd. Er is op het brede terrein van het leven in de laatste 50 jaar inzake wat mag en niet mag heel wat veranderd. Voor velen een bevrijding, voor sommigen een teken van verval. Wij zouden bij dit alles voor een beetje nuchterheid willen pleiten. Bij pure afweer is het gevaar van schijnheiligheid niet denkbeeldig. Een klein verhaaltje mag dit illustreren.

In een dorp woonden twee mannen, een zakenman en een predikant. Gedurende de kermis vonden harddraverijen plaats. Beide mannen waren boerenzoons en paardenliefhebbers. Het was toen geen usance voor gereformeerde mensen, en zeker niet voor een dominee en een diaken, om naar 't harddraven, zelfs niet naar hardrijden op de plaats te gaan zien. De zakenman-diaken echter kon de verleiding niet weerstaan om even te gaan om de "laatste ritten" te zien. De dominee deed hetzelfde vanuit een bovenraam van zijn pastorie, dat hem mooier uitzicht verschafte dan vanaf de tribune. De diaken kwam onder censuur, de dominee niet.

Dit kleine voorval kwam weer bij me in herinnering, toen nogal persrumoer losbrak over een uitlating van een Hervormde bondspredikant over de pil. Hij zei het nogal kras, deze Veluwse dominee. Hij noemde de pil een gave van de Voorzienigheid Gods. Waarom niet een beetje minder "zwaar" en wat gewoner? Hoe ook, Ds. Poort is ook hoofdbestuurslid van de Staatkundig Gereformeerde Partij en onder leiding van Dr. Van Dis werd de dominee ter verantwoording geroepen. Zijn naam werd geschrapt van de sprekerslijst van de S.G.P. Maar nu komt het: uit de kring van de Hervormde Bondsmensen en de Gereformeerde Gemeenten, waarin de S.G.P. zijn aanhang vindt kwam zoveel verzet tegen de "censuur" van Ds. Poort en zoveel instemming met zijn standpunt, dat men het wijs vond wat in te binden. In een samenspreking met de dominee zal nu een uitweg worden gezocht.

Deze reactie in die kringen lijkt ongelooflijk. Verguizing, geen instemming zou mogen verwacht zijn. Men vergisse zich niet.

In de "zeer zware" kringen op de Veluwe en op de eilanden is praktisch elk huwelijk een gedwongen huwelijk, maar grote gezinnen komen er in het algemeen weinig voor. Ook voordat de pil er was, wist men van preventieve middelen tegen zwangerschap en niet alleen in "wereldse" kringen. De beide voorbeelden, die bloedecht uit het volle leven zijn geplukt, mogen, dunkt ons, tot enige voorzichtigheid in ons oordeel nopen.

Mijn dominee preekte onlangs over een tekst uit Mattheus. In mijn nog oud psalmboek wordt dan ook verwezen naar teksten in andere evangeliën. Zeer bruikbaar.

Bij de vergelijking trof my uit Marcus 8 als Jezus tegen de Farizeeën zegt: (Statenvertaling) "Gij doet zeker Gods gebod wel te niet, opdat gij uw inzetting zoudt onderhouden." Luther vertaalde dit nog sterker door te schrijven: "Ja, voortreffelijk hebt gij Gods gebod te niet gedaan, opdat gij uw instellingen zoudt onderhouden." Andere vertalingen voegen het woord "fraai ter zijde schuiven" in, maar de zin ervan is duidelijk.

In veler oordeel en critiek gaat het ook vandaag om eigen traditie en inzicht en niet om Gods gebod en dat moet ons tot grote voorzichtigheid stemmen als het gaat om vraagstukken, die men vroeger ontliep, doch die vandaag een antwoord vragen. Proef de geesten of ze uit God zijn.

In de politiek is de nieuwjaarsstilte omgezet in een voorjaarsstormpje. De fractieleiders van de K.V.P., A.R. en C.H.U. kondigden een nauwe samenwerking aan met de duidelijke uitspraak: "Samen in de regering òf samen in de oppositie". Zover brachten in het begin van deze eeuw Kuyper en Schaepman het niet eens. P.v.d.A. en D.'66 teleurgesteld. Alsmede sommige radicalen. Immers zo komt er geen "scheiding der geesten" en worden de alsmaar verliezende rijen der socialisten niet door rechtse deserteurs aangevuld.

Nederland heeft ook andere problemen dan politieke. Zo moet in de eerstkomende tien jaar 1900 kilometer autosnelweg worden aangelegd. Kosten nauwelijks te begroten.

De uitvoering van de Onderwijs Mammoethwet is een ander moeilijk punt, ook al heeft men bewondering voor de jonge staatssecretaris voor Onderwijs, Mr. J. H. Grosheide, die bijzonder deskundig de knopen "ontbindt". Maar zijn de miljoenen guldens, die er voor nodig zijn, ook present?

Dit geldt evenzeer voor verdere inpolderingen, b.v. van de Waddenzee. Over tien jaar!, zei minister Bakker.

Alles een bewijs van bruisend leven in de lage landen aan de zee.

Cn.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Groente- en Bloemzaden

BLOEMBOLLEN, VRUCHTBOMEN, AARDBEIEN-PLANTEN, VASTE PLANTEN, ENZ. ENZ.

OOK: HOLL. SPERCIEBONEN, SNIJBONEN, KROPSLA, BOEREKOOL, BRUSS. WITLOF, ANDIJVIE, POSTELEIN, ETC. ETC.

TEVENS: HOLL. KAMER-PLANTEN.

Holl. of Eng. Prijscourant op aanvrage geheel gratis.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro, Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS between Bullock's and Peter's Corners 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.

Open: Daily from 8 a.m. till 9 p.m., Saturdays 9 till 6, closed on Sundays. Phone: 628-6641 Dundas.

BOUWEN AAN DE HOOP

Ds. N. A. Schuman

"Hoe slechter een ander het heeft, hoe beter ik het heb..."

Sicilië is een mooi land. Deel van de Italiaanse Republiek, maar met semi-autonome status; in feite een land apart. Met ruim vijf miljoen inwoners en met een binnenland dat, vroeger "de graanschuur van het Middellandse Zeegebied", thans door ontbossing tot een woestenij is geworden.

Sicilië is mooi, aan de kusten, bij Palermo, Messina en Syracuse. Maar het is ook verschrikkelijk, in de dorre heuvellanden, waar de hete Sirocco de naargeestigheid passend onderstreept.

Het is een land met mooie steden en met verschrikkelijk veel armoede en apathie. Niet velen maken er hun handen aan vuil, noch van de zijde der regionale, noch van die der nationale regering. Hun handen staan in de praktijk — niet in de dagen van verkiezingscampagnes — maar naar zwendel en korruptie, welke op grote schaal worden gedreven en die eenvoudig wordt geaccepteerd als normaal. Niet alleen door hen zelf, maar ook door de bevolking. De apathie heeft het bij de mensen hier van de opstandigheid gewonnen.

Men kan een veredelde vorm van deze apathie beschreven vinden in de beroemd geworden roman van Di Lampedusa: "De tijgerkat". De gangbare vorm echter, de siciliaanse variant van "common sense", treft men aan bij de man in de straat. Ook in de straten van Riesi, een dorp (18.000 inwoners) midden in Sicilië.

Riesi: een dorp

Toen ds. Tullio Vinay, waldenzer predikant en leider van een groep reële idealisten in Riesi, in Nederland was, zei hij: Riesi is een naam voor twee dingen, namelijk voor een dorp zonder hoop, en voor een groep mensen mèt hoop.

In de eerste plaats is het een dorp in Sicilië, met alle kenmerken van dien. De bewoners zijn wantrouwend tegenover elkaar; ze kennen de Mafia (en dús de ongeschreven wet van de zwijgplicht) als een vanzelfsprekend verschijnsel, iets waarmee je opgroeit; ze verwachten weinig van het leven, want hun leven is hard; en ze zijn arm en apathisch, waardoor ze de feodale gang van zaken gewoon némen. Zoals ze eigenlijk alles nemen, precies zoals al zoveel generaties vóór hen het genomen hebben. Ze zijn ook zeer religieus, wat door de kerk gekanaliseerd wordt in een meer of min gechristianiseerde bijgelovigheid. De processies hier worden gecultiveerd, maar juist deze processies, en de hele sfeer eromheen, staan iedere progressie in de weg.

De straten zijn vuil, bijna nergens geplaveid, zonder rioleringen. De huizen zijn klein en benauwd; de ezel heeft hier inderdaad méér plaats in de kamer dan een kinderbed.

De werkverschaffing is een probleem. Tot voor enige jaren waren er nog zwavelmijnen, maar deze zijn nu gesloten. Hoofdbron van inkomsten is de buitenlandse werkgelegenheid, die evenwel tegelijk daarmee de meest actieven aan Riesi ontrooft.

Over het dorp schrijft Vinay in zijn dagboek, enkele dagen na zijn aankomst: "Riesi zal nooit iets tot de wereld te zeggen hebben, want die is al te ver vooruit om nog ooit door Riesi ingehaald te worden... Misschien zullen anderen opeens weer aan haar denken, om haar weer haar zonen af te nemen, die ze dan weer naar het front kunnen sturen. Maar misschien is ook dat definitief voorbij. We zijn hier aan ons lot overgelaten. Hier staat nog steeds de fascistische gedenksteen. Overal werd hij door het volk in woede vernietigd, zodra de toestand veranderd was. Hier is hij blijven staan, als een aanklacht tegen degenen die hem hebben opgericht. Overal, ook in de kleinere plaatsen, zijn monumenten en herdenkingsplaatsen. Hier niet. Voor Riesi is het genoeg dat zij in de oorlog haar zonen verloren heeft, zij wil helemaal geen troost. Hier staat men buiten alles wat anderen doen. Hier moet je denken aan de strijd om het bestaan, omdat politiek en economie, dingen die het leven van hele volken veranderen, aan ons voorbijgaan."

Riesi: een groep

Riesi is ook de aanduiding van een groep van ongeveer vijf en twintig mensen, die hier vanaf november 1961 trachten een teken van het Rijk Gods op te richten. Om het te zeggen met de door Vinay geliefkoosde èn gerealiseerde woorden: "De waarheid van de nieuwe wereld van Christus moet openbaar worden. Zij kan niet langer verborgen blijven."

Tullio Vinay (geb. 1909) was aanvankelijk predikant in Florence. Na de oorlog stichtte hij het oecumenisch centrum Agapè, niet ver van Turijn. In 1961 liet hij zich beroepen naar de meest miserabele gemeente die hij kende: Riesi op Sicilië. Hij wilde het méémaken, en tegelijk zelf actief eraan méédoen, dat de nieuwe wereld van Christus geen abstractie is, maar een werkelijkheid die door ons werkelijk gemáákt moet worden.

Wanneer men leest wat hij rondom Pasen in zijn dagboek schrijft, gaat men begrijpen dat alle theologische discussies hieromtrent ijdel zijn. Vinay maakt duidelijk dat je pas kunt zeggen dat Pasen "echt gebeurd" is, wanneer je ervan overtuigd bent dat de nieuwe wereld van Christus dan ook aan te tonen is.

Daar is zijn groep nu al weer zes jaar mee bezig. Bepaald niet ongeschokt of vanzelfsprekend, integendeel. Anders zou ook dit niet echt gebeurd zijn!

Ze doen van alles. Ze bouwden een centrum, een kleuterschool, een ambachtschool, en huizen. Ze zetten een kippenfarm op (met nederlandse deskundigen) en trachtten hardnekkig een coöperatie op te richten (en dàt is moeilijk in dit land waar iedereen iedereen wantrouwt). Ze hebben een borduuratelier een bibliotheek, een medisch-sociaal centrum. Ze hebben bijeenkomsten met de plaatselijke bevolking, en met leidinggevenden. Ze trekken zich het lot aan van zoveel mogelijk hulpelozen en hopelozen, hetgeen dikwijls betekent dat ze in conflict komen met officiële personen, of met de (meest buitenlandse!) landeigenaren.

Hoofddoel voor hen is: de mentaliteit veranderen, de mensen een stuk bewustwording bijbrengen, hun de hoop aanleren. Vinay: God roept hen om deel te hebben aan zijn plan met zijn nieuwe wereld die in wording is, terwijl met groot lawaai het bouwwerk instort dat de groten en hoogmoedigen gebouwd hebben.

Bouwen aan de hoop, dat doen deze mensen uit Agapè ("Liefde"). "Het gaat erom die liefde te vertalen in daden, in het gewone leven van elke dag, terwijl we weten dat we niet alleen daartoe niet in staat zijn, maar ook onwaardig. Onmogelijke weg. Maar er is geen andere en déze wordt aanvaard door de opgestane Heer, die ons vraagt wat we hebben en niet wat we niet hebben, wat we zijn en niet wat we niet zijn. Hij zelf zorgt voor de rest."

Riesi in een dorp, en het is ook de groep mensen die officieel werken onder de naam "Servizio Cristiano". Een service-team bij uitstek, vanuit geloof hoop en liefde bouwend aan de nieuwe wereld van Christus.

Dagboek

Tullio Vinay, en zijn zoon Gìo, hebben vanaf het begin een dagboek bijgehouden, waarin alle bedoelingen, successen en mislukkingen verwoord zijn. Hun natities worden regelmatig in een "Bulletin" afgedrukt (italiaans, frans, engels en duits), en toegezonden aan "vrienden van Riesi".

Een seliectie uit deze dagboekfragmenten is nu zo juist in boekvorm verschenen: "Nieuwe hoop voor Sicilië". Het beslaat de periode november 1961 tot november 1966, en is uitgegeven bij Lemniscaat, Rotterdam, f7.90.

Het is ook verkrijgbaar bij de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen, Corn. Houtmanstraat 17; Giro 5261, Utrecht; de Stichting draagt vijftig procent af aan het project in Riesi.

Tot slot nog een citaat uit een overdenking van Vinay: "Wij leven in het tijdvak van het nulpunt... Nul is niet min één of min twee, het is nul. Dus geen wrok tegenover het verleden. Het betekent een verandering van mentaliteit oude dingen achterlaten en opnieuw beginnen... Christus is steeds bij nul begonnen. Hij had geen steunpunten. Alleen ging Hij naar het kruis, het absolute nulpunt. Maar uit dat nulpunt is het begin geboren, de opstanding en de rest... Een andere oplossing is er niet, hier niet en nergens, ondanks alle pogingen tot vernieuwing, alle beschouwingen over de huidige maatschappij, alle fantasieën over de dynamiek van de mens en zijn ontdekkingen. We moeten kijken naar het kruis; dat wil zeggen: veranderen van mentaliteit, alles achterlaten, zelfs het prestige, en opnieuw beginnen..."

Welcome!

Postscript: This picture is what I would call a *photographic joke.* But, perhaps, it is even more than a joke. Let me call it: humour: a smile with a tear in the eye. The combination of the church and the "Do Not Enter" sign is unintentional — yet it may say something about the darker side of the communion of the saints.

R.K.

10 ARMSTE LANDEN TER WERELD

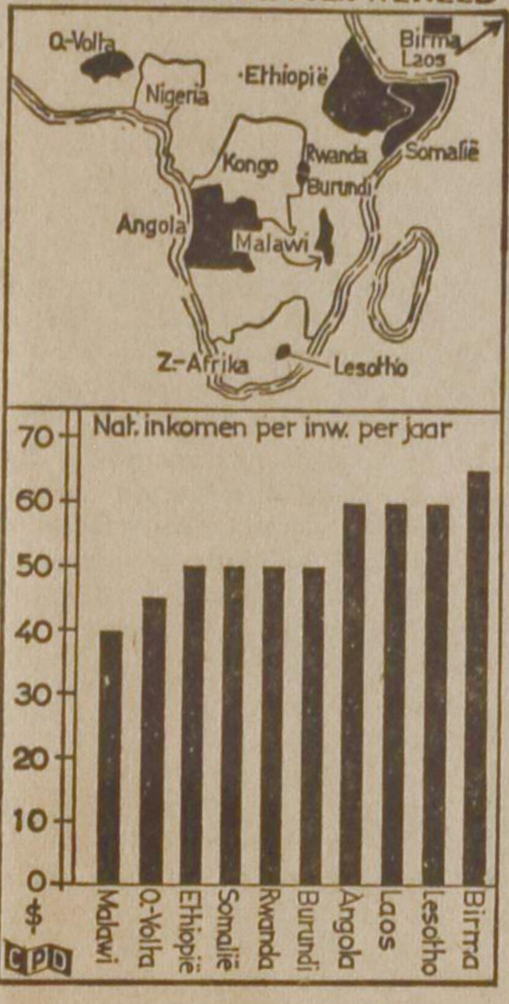

De tien armste landen van de wereld

Van de tien armste landen ter wereld liggen er acht in Afrika en twee in Azië. Het inkomen in deze landen is uitgedrukt in het nationaal inkomen per inwoner in dollars, in 1965. Het inkomen in het armste land is ruim 30 maal lager dan in ons land, vergeleken met het rijkste Europese land, Zweden, is het inkomen er zelfs 51 maal lager. Tellen wij het gehele inkomen van de tien armste landen tezamen, dan blijkt het dat deze landen in hun totaal door de Ver. Staten ca. 6 maal worden overtroffen wat het inkomen per inwoner betreft. Het armste land van Europa, Portugal, kent altijd nog een inkomen 6 maal hoger is dan dat in de tien armste landen van de wereld.

HET INKOMEN VAN DE MENSHEID

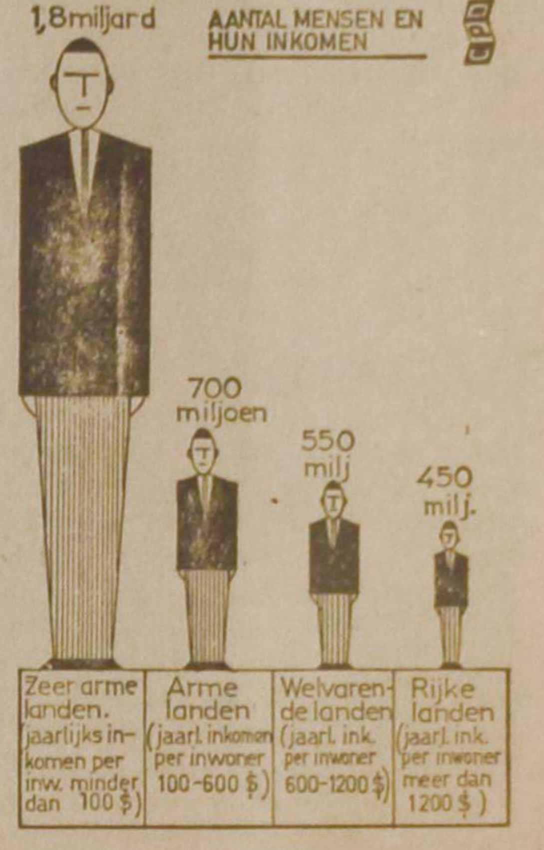

FEUILLETON

Late Lente

door Hugo Kingmans

(20)

Een paar weken later is zij een dag thuis. En zij vertelt aan vader en moeder, dat zij van betrekking veranderen gaat. Aanvankelijk heeft zij een voorwendsel willen opgeven, maar dat verbiedt ten slotte haar eerlijkheid.

"Bij Everdink weg? En je hebt het er zo naar je zin!" zegt moeder Saalmink verbaasd. Ook haar vader begrijpt er niets van.

"Gabe Everdink heeft mij ten huwelijk gevraagd en ik heb geweigerd. Onder die omstandigheden kan ik er toch niet blijven?"

"Nee, dat is waar," zegt Saalmink. "Je hebt dus geen herrie gehad?"

"Helemaal niet, vader. De boer is het met mij eens, dat ik niet blijven kan. Ik ben er de langste tijd geweest. Nu ja, ik vind wel wat anders."

Moeder Saalmink zit nog steeds sprakeloos. Maar dan hervat zij haar bazigheid: "Ik had mij wel tweemaal bedacht voor ik "nee" had gezegd. Met Gabe Everdink! Je zult zo'n goed huwelijk niet gauw kunnen doen! Het is wel een beetje dom van je."

"Die weigering is mijn zaak, moeder. Datch u na al wat er met Jan ís voorgevallen, dat ik zo gauw een ander nemen zou? Ik ben Jan nog niet vergeten... Ik vergeet hem nooit!"

Dan verlaat zij het vertrek, om even later terug te keren en gewoon te doen. Ook zij leert zelfbeheersing.

Als zij 's avonds vertrokken is, zegt vrouw Saalmink: "'t Is gewoon ziekelijk van haar. Dat andere is voorgoed voorbij. Daarvoor hoeft zij toch haar hele leven niet ongetrouwd te blijven!"

"We kunnen er moeilijk inkomen, moeder," meent Saalmink, die ontzaglijk met Marie meeleeft, al brengt hij dat niet onder woorden. "Ik weet wel, dat dat met Jan Marie heeft geknauwd!"

En dan zwijgt moeder Saalmink, verontrust.

En wéér slaapt haar man al lang rustig naast haar, terwijl zij de slaap niet vatten kan.

* * *

In een eentonig ritme snellen de jaren voorbij, althans eentonig voor wie niet opmerken kan. In werkelijkheid gebeurt er elk dag wat, wordt er elke dag een schakel gesmeed aan de lange ketting, die eenmaal reiken zal van Schepping tot Eindgericht.

Eén van die schakels is het Duitsland na 1918, geslagen en vernederd, maar zich oprichtend, terwijl volksleiders en volksophitsers borduren op het éne gevoelige stramien, dat van het nationalisme.

Er komt een man op. Hij heet Hitler. De kranten spreken van hem, de gewezen schilder, de korporaal. Men ziet aanvankelijk in hem niet de verpersoonlijking van een idee, van een levensrichting, van een... godsdienst.

Dat komt nog wel, als Hindenburg, de grijze president, overleden is en Hitler aan de macht komt. Als het nationaal-socialisme de religie wordt. Boter mag er niet gegeten worden. Er moeten kanonnen gemaakt worden. De smaad van 1918 moet gewroken. Heel Europa moet onder de hegemonie van Duitsland komen. Van Duitsland, waar ieder, die zich in woord en daad verzetten durft tegen het regime, in een concentratiekamp terecht komt. Van Duitsland, waar de Joden worden vervolgd, opgesloten, doodgemarteld.

Toch ziet, ook al wijzen vooraanstaanden erop, de massa in Europa de konsekwenties niet. Men heeft bovendien eigen zorgen.

Niet gering is in Nederland de werkloosheid. Steuntrekken, stempelen, werkverschaffing.

Met de landbouw is het al even droef gesteld als met de industrie. Saalmink, oud geworden, gaat, als al zijn vakgenoten, op gezette tijden naar het gemeentehuis, om daar steun te halen, die door de regering wordt betaald. Men ziet daarin het enige middel om de landbouw te redden.

Het is de tijd van de meest wonderlijke tegenstellingen. Men draagt het gebroken geweertje — symbool van de gepredikte weerloosheid — Duitsland wapent zich tot de tanden, afwachtend het juiste moment.

De jaren snellen voorbij. Het leven schijnt heel gewoon door te gaan.

Er gaat een rouwkaart naar Canada, naar John Stelmaker, die in de buurt van Granum zijn farm heeft. Die vermeldt het overlijden van Arend Konijnenbelt. De oude al lang emeritus predikant Zelleven staat nog bij zijn groeve, met gebogen gestalte.

Als de jaren zich aaneenrijgen, wordt de lijst steeds langer. Sanne heeft, toen zij met Jan Stelmaker huwde, afscheid genomen van vader en moeder. En zij hebben gezegd: naar de mens gesproken, zullen we elkaar op aarde niet weerzien. Kort na elkaar sterven zij. En alleen met hun gedachten kunnen Jan en Sanne bij de begrafenis zijn. Zij kunnen alleen hun vier kinderen vertellen van de grootouders in Holland.

Willem Everdink is nooit ziek geweest. In een punt des tijds wordt hij uit het leven weggenomen. Gabe, nog steeds ongetrouwd, is nu de boer van de "Gelrehof", zoals Kees Konijnenbelt, die wel gehuwd is, het vaderlijk erfdeel met kundige hand beheert. Zijn moeder leeft nog, maar sinds haar man overleden is, takelt zij met de dag af.

In de Zevenbuurt komt de Almachtige God ook met zijn mutatie. Daar wordt de oude Saalmink op het ziekbed geworpen, dat zijn sterfbed worden zal. Het bedrijf lijdt er niet onder. Praktisch doet de oude er niets meer aan. Evert is al lang getrouwd en die heeft de zorg. Vader en moeder huizen in één kamer. Zij hebben een rustige oude dag. Daar zorgen Evert, die ervoor moet ploeteren, Marie en Bet voor. Bet, die ook al getrouwd is, niet met een boer, maar met een zakenman in het dorp.

Marie is bedroefd, maar zij is nog meer ontzet. Niet over het verlies van vader, maar over de houding van moeder. Die zegt geen enkel woord, zit alleen te staren. Als een schim loopt zij de dag, die op de begrafenis volgt, door het huisje.

Met zorg in het hart gaat Marie, die haar eerste jeugd al lang voorbij is — maar nog steeds heeft zij een knap gezicht en pikzwart haar — terug naar de boerderij in de buurt van Oesburg, waar zij aan het hoofd van de huishouding staat sinds zij "Gelrehof" verlaten heeft. Hoeveel jaar is dat nu alweer geleden, waar blijft de tijd?

Op deze vrij grote boerderij wonen twee ongetrouwde broers met een ziekelijke zuster, die graag alles aan Marie overlaat, zodat zij, wat de huishouding betreft, volledig de baas is. Door een goede kennis heeft zij deze betrekking gekregen. Aanvankelijk heeft zij geaarzeld, toen zij vernam, dat het twee ongehuwde broerers betrof. Zij wilde niet een herhaling van Gabe Everdink! Maar ten slotte leek het gevaar daarvoor niet zo groot. Beide broers stellen geen belang in vrouwen; ze hebben haar geheel met rust gelaten.

Tweemaal heeft zij in de afgelopen jaren een brief van Gabe Everdink ontvangen, waarin hij zijn aanzoek herhaalde. De laatste brief is nu al een jaar of zeven geleden. Beide malen heeft zij vriendelijk geantwoord, maar hem met beslistheid afgewezen. Zij weet: ik blijf ongetrouwd en zij heeft er vrede mee gekregen.

Weliswaar is het beeld van Jan Stelmaker volkomen op de achtegrond gedreven, maar vergeten zal zij hem nooit.

De verhouding met moeder heeft ook wijziging ondergaan. Thuis wilde zij niet meer komen, had trouwens, sinds Evert getrouwd was, ook geen zin meer, maar overigens viel er nooit meer een onvertogen woord. Het verleden was begraven. Bij haar en bij haar moeder, naar zij meent. In geen jaren is de naam van Jan Stelmaker meer genoemd. Zij verneemt ook niets van zijn omstandigheden. De kinderen van Everts zijn her en der gestoven, uitgezonderd Pieter, die de oude hoeve bewoont. Maar ook daar weet Marie niets van. Jan Stelmaker kan, bij wijze van spreken, wel dood zijn.

Met een bezwaard hart gaat zij na de begrafenis terug naar Oesburg, naar "IJsselzicht". Nee, moeder bevalt haar niet. Het zou haar niet verbazen, of er komt bericht, dat zij plotseling overleden is of in elk geval ernstig ziek.

Werkelijk komt er ruim een maand later een telegram van Evert, meldend: "Moeder zeer ziek. Overkomst gewenst. Vraagt naar jou."

Geagiteerd vertrekt zij naar de Zevenbuurt: Zal zij moeder nog levend terugzien? Op die reis herleeft het verleden: Het is moeder geweest, die haar heeft gedreven tot de daad, die zij tot nu toe heeft betreurd. Zeker. Maar is het goed geweest, dat daarom de verhouding tot moeder minder prettig was geworden? Heeft zij hierin als een dochter gehandeld? Als een **kind?**

Van de halte naar de Zevenbuurt is het een goed uur fietsen. Zij legt de afstand ver binnen het uur af en is bijna buiten adem, als zij het erf opfietst, waar Evert haar tegemoet komt. Zijn gezicht staat ernstig.

"Is moeder al gestorven?" vraagt Marie.

"Nee. Maar het is heel erg. De dokter geeft haar nog een paar dagen. Er is geen huis mee te houden."

"Wat dan?"

Zij staan dan in het bijkeukentje. Marie heeft haar mantel reeds over de arm.

"Zij klagt al maar, dat zij verloren is. We praten met haar, maar het baat niet. De dominee is er nu. Die is er vanmorgen ook al geweest," zegt Evert.

Dat is natuurlijk niet meer dominee Zelleven. Die heeft het dorp al lang verlaten en staat al op zijn derde standplaats. Deze predikant, dominee Semplonius, kent Marie alleen van de begrafenis van vader.

"Is dominee er al lang?"

"Een half uurtje. Hij zal straks wel weggaan. Moeder roept al maar om jou. Ze is vreselijk onrustig."

Een vaag vermoeden bekruipt Marie. In haar hart is een stil gebed.

Even later gaat de deur van het zijkamertje, waar moeder Saalmink ligt, open en komt de jonge predikant binnen. Zijn bezorgd gelaat klaart op, als hij Marie ziet zitten.

"De oudste dochter, niet? Ja, ik herinner mij. Ik ben blij, dat u er is. Het komt mij voor, dat uw moeder nu tot rust zal komen, al is dat nog niet de rust, die nodig is. Ik weet met uw moeder nog geen raad. Zij heeft een zware strijd. En telkens zegt zij: Marie moet komen."

Tranen springen Marie in de ogen.

"Ik kom morgenochtend terug," zegt de dominee. "Mocht u het nodig vinden, dan kom ik vanavond nog, als het moet vannacht. Anders tot morgen."

Hij geeft Everts, diens vrouw en Marie de hand en verdwijnt.

"Ik zal moeder even zeggen, dat je er bent," zegt haar schoonzuster, die er vermoeid uitziet; zij heeft de laatste dagen en nachten veel getobd met de zieke.

"En dan ga je maar eens vroeg naar bed, Corrie. Ik blijf vannacht wel bij moeder," zegt Marie hartelijk.

Even later staat zij bij het bed van moeder, die vermagerd is en een wilde blik in de ogen heeft.

"Hier ben ik, moeder."

Marie heeft een glimlach, een blik van herkenning verwacht. Maar de zieke maakt een afwerende beweging, geeft geen enkel blijk van blijdschap.

"Ik ben Marie, moeder."

"Ja, ik zie het wel. Het is goed," is het doffe antwoord.

"Hoe gaat het nu, moeder?"

"Slecht... erg ziek."

"Erg ziek. Ja moeder, dat geloof ik ook."

Marie zit nu naast de bedstede. Zij pakt de hand van haar moeder. Maar die trekt ze onmiddellijk terug. Marie heeft het geval niet dóór; moeder roept telkens om haar, en zij is niet blij dat zij er is.

De zieken sluit de ogen en mompelt, wàt verstaat Marie niet.

Er verloopt een half uur zonder dat er een woord gesproken wordt. Dan komt Corrie binnen, die naar bed wenst te gaan.

"Moeder, ik ga slapen, Marie blijft wel hier."

"'t Is goed. Ik... ben... zo... moe."

"Misschien kunt u ook wat slapen."

"Nee... nee... hier," zij wijst de plaats van haar hart aan.

"Hebt u pijn, moeder?"

"Nee... nee... laat me maar."

(Wordt vervolgd.)

ANNEKE POST

redt baby's in de rimboe

(Vervolg van pag. 2)

daartoe is alleen een dokter bevoegd. Maar in dit gedeelte van de wereld, waar zo'n hopeloos tekort aan dokters is, moeten we dergelijke beslissingen wel nemen als we ervan overtuigd zijn dat we de verantwoordelijkheid aan kunnen. Vertrouwen we het niet of zijn we er niet zeker genoeg van wat het kind mankeert, dan sturen we het door of nemen we het zelf mee naar een dokter in de polikliniek of in het ziekenhuis.'

'Erg veel kinderen zijn ondervoed, niet doordat ze te weinig voedsel krijgen — honger zoals in India is hier niet — maar door verkeerde voeding. Ze eten al gauw mee uit de familiepot van maïspap of rijstpap met saus, waarin veel scherpe pepers zijn gemengd — of ze krijgen brokken cassave of andere knollen, in vet gebakken. Dat voedsel is veel te eenzijdig en erg arm aan vitaminen. Groente en fruit komen er niet of nauwelijks aan te pas, terwijl men die hier toch zo gemakkelijk kan verbouwen. Voorzichtig-aan proberen we de mensen bij te brengen hoe gezond dat voor hen is, maar daarmee hebben we nog weinig succes. Als we hier meer zijn ingeburgerd, nemen we de twee tuinbouwmeisjes, die onze groep telt, mee naar de broussedorpen. Waar schooltjes zijn, kunnen zij schooltuinen met groente en fruit organiseren, waar geen school is: volkstuintjes. We willen in deze dorpen niet alleen medisch werkzaam zijn, maar ook de hygiëne en voeding verbeteren en op de duur voorlichting op 't gebied van koken en andere huishoudelijke bezigheden geven. Sommigen van onze jongens leren de mensen hoe ze betere huizen kunnen bouwen en tot een grotere opbrengst van land- en tuinbouw kunnen komen en op die manier kunnen wij als groep werkelijk bijdragen tot de welvaart van deze broussedorpen.'

Hygiëne

'De kinderen krijgen hier lang borstvoeding — als er geen nieuwe baby komt, wat de meeste vrouwen wel enkele jaren weten te vermijden, blijven ze wel twee of zelfs drie jaar aan de borst. Heeft de moeder niet voldoende borstvoeding, dan raden we haar aan veel aardnoten te eten, wat vaak goed helpt en leren we haar als de baby zo jong is dat voeding met een lepeltje niet mogelijk is, hoe ze een flesje moet klaar maken. We geven haar dan zo'n flesje, doen haar nauwkeurig voor hoe ze water moet koken en filtreren door een wit katoenen doekje, hoe ze melkpoeder met water moet aanleggen en vooral hoe ze het flesje en de speen moet schoonhouden, want een vuile fles kan een hoop narigheid veroorzaken. Het kost veel geduld en moeite ze dat bij te brengen, want wat wij weten — dat onzichtbaar kleine wezentjes als bacteriën ziekten kunnen veroorzaken — kunnen ze immers niet begrijpen.'

'Hygiëne is hier een groot probleem. Het vreemde is dat sommige dorpen heel erg schoon zijn, keurig opgeruimd en met oyer alle etenswaren en drinkwater een deksel, terwijl andere dorpen, waar ze toch een even goede of nog beter waterput hebben, ontzettend smerig zijn. Daar hebben we dan ook de meeste kinderen met zweren en ontstoken oogjes — uit voorzorg knippen we bij velen de nageltjes kort — terwijl daar ook de meeste darminfecties zoals dysenterie voorkomen. Daarom zijn al heel wat kinderen gestorven. Om zo nodig vast te stellen wat voor dysenterie het is, nemen we wat ontlasting mee naar onze medische analiste Annemiek van den Berg, die dit met haar microscoop onderzoekt.'

'Maar voorkomen is beter dan genezen, en daarom doen we onze uiterste best de mensen meer begrip voor hygiëne bij te brengen. Men wast hier de kinderen wel met water, maar niet met zeep en afdrogen doet men ze niet, waardoor ze in een mum van tijd weer onder 't stof en zand zitten. Daarom geven we geregeld demonstraties en als we dan zo'n babytje in het bad doen en hem heerlijk schuimend afsoppen, dan staat een drom mensen met grote ogen daarnaar te kijken — en intens te genieten. Ter aanmoediging geven we de moeders een klein stukje zeep cadeau en dan hopen we maar dat ze op een goede dag zelf zo'n stukje zeep kopen en gebruiken.'

'Of de broussedorpen zoiets als wc's hebben? Nee, op dat gebied is er niets georganiseerd, zelfs niet in de dorpen met vele honderden mensen waar wij komen. Men gaat gewoon het struikgewas vlakbij het dorp in, maar hoe zwaar zo'n gebied daardoor besmet is, dat weten we niet. De zon zal wel heel wat bacteriën doden, maar echt, van dit soort dingen weten we nog maar heel weinig af omdat we beslist veel langer in zo'n dorp moeten komen om dit te kunnen onderzoeken. Wel weet ik dat vrijwilligers uit een ander land in een broussedorp latrines hebben aangelegd en dat daar toen veel meer darminfecties ontstonden dan eerst.'

Van oog tot oog

Het is een genoegen Anneke Post in zo'n broussedorp bezig te zien — dit blonde Hollandse meisje — te midden van die donkere Afrikaanse moeders en kinderen, waarmee ze niet rechtstreeks kan praten, terwijl ook 't Frans via de tolk haar niet zo gemakkelijk afgaat. Gelukkig is er nog haar gebarentaal, die soms wel wordt begrepen, maar ook wel tot misverstanden en uitbundige pret aanleiding geeft. Maar het meest bereikt Anneke met haar heldere, blauwe ogen. Als zo'n negermoeder haar kind overreikt, is er dat contact van oog tot oog en van hart tot hart, dat tot voor dit werk zo noodzakelijke wederzijdse begrip en vertrouwen leidt. Wat zegt Anneke daar zelf van? 'Ik vind het fijn om te werken onder deze mensen, die zo heel eenvoudig, zo open, zo spontaan zijn en zo volmaakt eerlijk. Woorden als 'idealisme' en 'roeping' vind ik vaak met vals sentiment geladen termen. Zin in avontuur, meer van de wereld zien, andere mensen leren kennen — en die te helpen gewoon omdat 't je voldoening geeft, zo zie ik m'n motieven het liefst.'

Ze is een inspirerend voorbeeld van een Nederlandse vrijwilligster, die Anneke Post. En dank zij haar toewijding, krijgt dit artikeltje een happy ending. Want dat kleine zwarte kindje, dat zo hoestte — kinkhoest — is een stuk beter en bij haar laatste bezoek moest Anneke van de dankbare moeder een kippetje meenemen. Als ze binnenkort bij haar ontbijt af en toe een ei vindt, zal dit haar nog lekkerder smaken dan anders. Want Anneke houdt erg veel van eieren, en van kinderen.

(*Provinciale Zeeuwse Courant*)

ONS NIEUWSTE BOEK **"VITO'S ESCAPE"**

door SIPKE VANDER LAND

voor jongere teen-agers (10-15 jr.) $2.50

is gekozen als

"BOOK OF THE MONTH"

van de Y. C. Readers Club.

Dit is niet eens een grote verrassing, na zoveel steengoede recensies. One of them says:

"Woudstra is to be congratulated on this publication and I recommend it heartily".

Zo'n boek verschijnt niet al te vaak, koopt het dus VOOR HET TE LAAT IS!

WOUDSTRA'S BOOK HOUSE

12028 - 81 STREET - EDMONTON, ALBERTA, CANADA

Scientists find fish is brain food

HALIFAX (CP) — For uncounted years mothers have encouraged flagging appetites by telling their children that fish is brain food. Whether they believed it or just used it to help clean up plates—it turns out to be true.

Geleerden uit dertig landen hebben pas wetenschappelijk bewezen —
misschien hebt U 't ook in de krant gelezen —
dat het regelmatig eten van vis
het beste voedsel voor onze hersenen is.
De eiwitten en vetten waar elke vis,
zo overvloedig rijk aan is,
zijn van 't grootste belang voor ons denkvermogen,
daar zij de werking ervan aanzienlijk verhogen.
Reeds eeuwen lang had men een vaag vermoeden
dat vooral vis 's mensen hersens voedde.
Omstreeks 1400 had men b.v. in Holland al 't idee
('t is per slot niet voor niets een landje aan de zee),
dat de uitvinding van het haringkaken
heel veel met het vismenu van Willem Beukelsz. had te maken.
En toen Gutenberg een eeuw later de boekdrukkunst uitvond,
ging in Duitsland al ras het praatje rond
dat de uitvinder vlak voor z'n belangrijke daad
tien haringen verorberd had met kop en graat.
James Watt, de Schot, beroemd om zijn stoommachine,
was niet toevallig een liefhebber van Portugese Sardine.
Napoleon, de geniale Corsicaanse korporaal
deed het liefst met gebakken bot z'n maal.
Z'n debacle van Waterloo zou er voornamelijk aan zijn te wijten
dat de dag ervoor de botjes niet wilden bijten.
Wat Canada betreft kunnen we rustig geloven
dat de Fathers of Confederation nog zouden zitten te sloven,
om van de plm. 4 miljoen vierkante mijl land een natie te maken,
als zij zich de trout niet steeds zo goed hadden laten smaken.
Graham Bell, de snuggere Brantfordiaan,
die ons de telefoon aan de hand heeft gedaan,
at naar men zei bij lunch en dinee
altijd een voedzame vis puree.
Steeds weer zien we dus het verband
tussen vis eten en 't verstand.
't Is waar, het is in deze jachtige tijd
voor de drukke huisvrouw heus geen kleinigheid
om elke dag opnieuw weer vis te bakken.
Maar, moeders, laat de moed niet zakken!
De oplossing is heus zo moeilijk niet.
Koop toch steeds haring van PARLEVLIET!
Haring in 't zuur en in 't zout,
is vis die ALTIJD zijn eiwitten houdt.
Een potje of wat in de fridge gezet,
is zo leeg, wat ik U wed.
Want Seagull haring is niet alleen gezond,
maar smelt ook als 't ware in je mond.
Ze is zo lekker, zo vers, zo pittig en fris
dat iedereen verzot is op die vis.

En nu de moraal van dit verhaal?
EET NU HARING ALLEMAAL!!!
En de beste haring die men ziet,
is die van C. PARLEVLIET!!!

IMPORTED HOLLAND HERRING
Sea Gull
BRAND

A. Hosmar, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

NEEMT GEEN RISICO,

gebruikt onze onschad. geneeskruiden tegen alle chron. ziekten, waarmee wij reeds 42 jaren ondenkbaar mooie resultaten oogsten. Broch. en inl. gratis. Verdovende middelen genezen niet, kunnen in het lichaam wel grote verwoestingen aanrichten. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

H. KREEFT, C.A.

Chartered Accountant

968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
337-8559

MET DE S.S. MAASDAM NAAR NEDERLAND

Vertrek 10 mei, terug 6 juli Prijs $478.00 heen en terug van Montreal.

Voor informatie, schrijf aan

C. J. PETERS

641 Bates St., S.E., GRAND RAPIDS, Michigan, 49503

GOOD NEWS FOR MODERN MAN

The New Testament in to-day's English version, prepared by the American Bible Society. An excellent translation which is understood by young and old. It contains also a word list, index and line drawings. Price: 75¢ paperback. Individual copies to be sent by mail 15¢ extra for postage.

CHRISTIAN BOOK CENTRE
36 Longwood Road North, Hamilton, Ontario.

Goed nieuws voor slordige mannen: er is nu een costuum op de markt, dat vrijwel onverwoestbaar is: bij het zitten rekt het, maar bij het opstaan valt alles weer keurig in de plooi. De stof — een kunststof — is vlek- en vetvrij. Bij een demonstratie in Londen, Engeland dook iemand in een vijver en bleek na drie uur weer correct gekleed te zijn in hetzelfde pak.

Can Negro Business Community Survive Crime and Hot Summers?

by GEORGE SCHUYLER

Negro businessmen across the U.S.A. regard with growing apprehension the recurrence of any long, hot summer, along with the steadily rising crime rate in the districts they serve.

Coming on top of the effects of urban renewal and construction of low-rent housing projects with the resultant scattering customers, plus the inroads of big chain stores and their competitive power, **Negro business seems facing difficult times.**

Largely unpublicized was the devastating effect of the epidemic of arson, robbery and vandalizing of business and personal property in Negro district during the past three years. While white-owned businesses suffered in perhaps greater degree, Negro concerns were also burned and cleaned out, and they could least stand the losses since their profits were marginal. Those who survived and carried on have been hampered by the difficulty of getting adequate insurance or any at all, for in effect they are in a war zone.

When there are no riots, the increasing burglaries make the conduct of business in these areas hazardous. Colored and white retailers have joined in demanding better police protection, often in vain. No complaints come from them against alleged police brutality.

RETAIL OUTLETS

The impression has been given that there is no Negro-owned business in the black districts; that all establishments are owned by whites. The inference is that this paucity of colored entrepreneurs is due mainly to some racial incapacity to operate business concerns. This is an exaggeration.

In 1960 the census returns showed that Negroes operated 2.6 per cent of all retail outlets in the U.S.A., and that they constituted 2.5 per cent of all self-employed businessmen. They also had 4.1 per cent of food stores and 5.6 per cent of all eating and drinking establishments. These businesses were mostly in or near colored residential districts, and from the segregation of housing in those districts, Negro business has traditonally profited.

Significantly, colored businessmen owned less than 1 per cent of retail stores selling apparel, furniture, hardware and motor vehicles, chiefly because of failure to obtain sufficient capital. With barber shops and beauty salons it has been different, and many such enterprises have prospered. The 1,300 Negro manufacturing concerns are mostly concerned with cosmetics, barber and beauty supplies, and even here they have no monopoly because there is increasing competition from white mass suppliers.

CONSTRUCTION

On the more encouraging side, the number of self-employed Negroes in construction has climbed 17 per cent, there has been a marked growth in the number of Negro-owned gasoline service statons, automotive repair shops and garages, and expansion in manufacturing. Recent new ventures include plastics, apparel and food processing.

George Schuyler, the Negro conservative, has been a newspaperman and editor for half a century. Among his books are "Black No More" and "Black and Conservative."

While the overall picture may seem bleak, there are many prosperous individuals. Statistics are fragmentary but there would seem to be in the neighbourhood of 100,000 Negero-owned retail and manufacturing concerns, and because they are largely in Negro districts, they stand to suffer severely from civil disorders and soaring crime rates.

In 1963 Negroes owned or controlled 13 banks with assets of $717 million. In 1964 six Negro banks received charters or actually opened for business, and three others were seeking charters. All except two were national banks. There are 34 Federally-insured Negro-owned savings and loan associations, of which 20 have Federal charters. The combined assets of these, along with 30 burial and mutual aid societies with total assets of $1 million, aggregate $764 million. In 1964, the rate of growth of these Negro banks was 8.6 per cent; that of all the country's banks was 5.9 per cent. They deal mostly in small loans and are all located in Negro urban districts.

The Freedom National Bank (FNB) in the heart of Harlem, a supposedly poverty-stricken area, came into being with the support of 12,000-odd stockholders.

$30 MILLION

The Carver Federal Savings and Loan Association two blocks down the same street was launched 20 years ago, now has assets of over $30 million and operates a branch in Brooklyn's much-maligned Bedford-Stuyvesant area. As an example of its enterprise, it also operates a flourishing branch in mid-Manhattan at 9th Avenue and 23rd Street in a neighbourhood whose residents are mostly white people. It has aided in getting for its borrowers more than 6,000 homes.

The savings and loan association with the largest assets ($75 million-plus) is the Booker T. Washington in Los Angeles which has been equally helpful to the race. It was not mentioned in news stories about the vast "deprivation" of Watts' Negroes.

Of the 50 Negro-owned insurance companies, the top 20 have assets of $311 million or only 0.23 per cent of the $133 billion of the U.S. total. They have been the most stable of Negro businesses, and even during the Depression (cap D) only two of them failed. About three-fifths of the insurance of these companies is industrial, whereas with white companies it is only 6 per cent. In 1962 Negro industrial insurance totaled $1,029,000,000 (B) or 2.5 per cent of the industry total. The total of these black companies' insurance in force was $1,643,952,344 (B). This does not, of course, represent all Negro insurance since far more are insured with white companies, the aggregate of all Negroes being 85 per cent.

The biggest of the black companies is the North Carolina Mutual Life Insuance Company of Durham, with $337,013,000 insurance in force. Its skyscraper headquarters is a landmark in the city.

PRIVATE OWNERSHIP

The difficulties faced by Negro business enterprises are increased by the fact that the ownership is private rather than corporate, and the Negro community has not mastered the latter. Thus, they lack the resources to expand and meet competition which is becoming increasingly pressing as great chains and combines enter this field. This can be remedied and it had better be if these black entrepeneurs are to survive.

Too, Negroes lack training in management; the well-paid professional jobs they have been getting during the past 20 years with great corporations have been mainly technical, chemical and mathematical pursuits. It would be difficult to find trained administrative personel among Negroes even if corporations were set up to exploit the entrepreneurial field. Here the Negroes have failed, so far; and the Kings, Carmichaels and associated agitators have been no help.

There are only a handful of Negro millionaires, but in 1963, 274,000 nonwhite families had incomes yearly of $10,000 or more, and more than a quarter of these earned in excess of $15,000. Between 1929 and 1963, the number of nonwhite families in this group rose by 93,000 or 50 per cent. The corresponding rise for all families was about 2,700,000, or 40 per cent. There were additionally 127,383 blacks owning their own farms.

These Negroes dwell well beyond the margin of subsistence. They send their children to college, buy comfortable homes and big cars, entertain graciously and participate in a variety of cultural activities, as well as traveling widely at home and abroad. They have the most to lose from civil riots and white backlash.

(NANA)

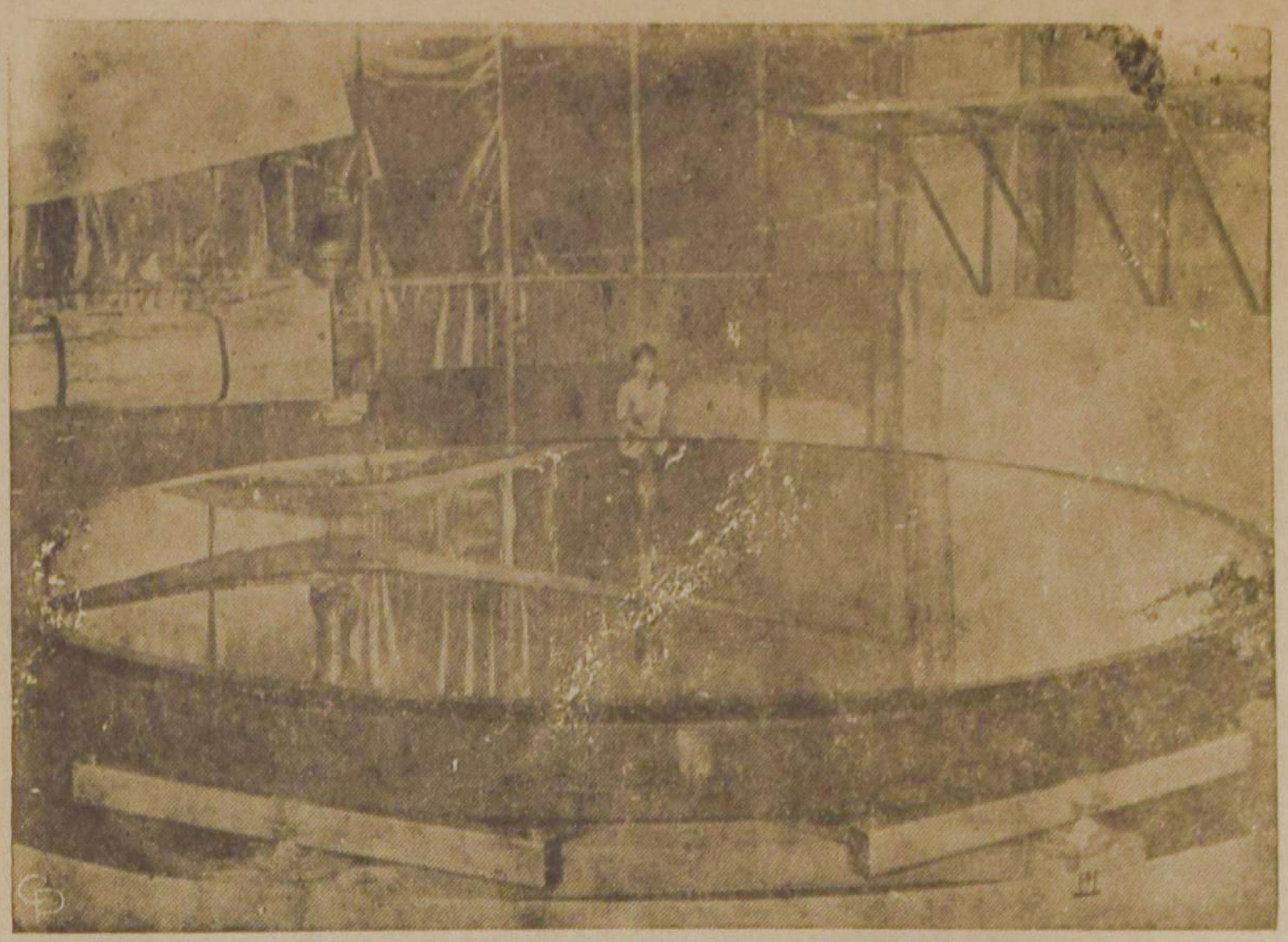

LARGEST OPTICAL MIRROR COMPLETED—This 23-foot-diameter optical mirror, largest in the world, has been completed in Berkeley, Calif., for space research at the Jet Propulsion Laboratory in Pasadena, Calif. It took more than 4,000 man-hours to complete the job.

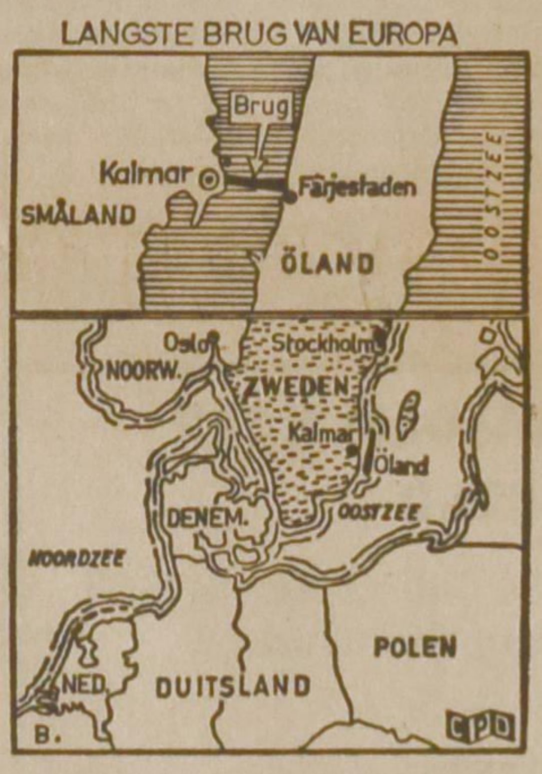

GROOTSTE BRUG VAN EUROPA IN 1972 GEREED

Het Zweedse bedrijf Skänska Cementgjuteriet heeft de opdracht ontvangen om de langste brug van Europa te bouwen. De brug zal worden gebouwd over de Kalmarsund en het eiland Oland en vaste verbinding geven met het vasteland. De brug wordt ruim 6 km. lang en krijgt een breedte van 15 meter. Met zijn 155 overspanningen wordt deze brug de langste van Europa, langer nog dan de Zeelandbrug over de Osterschelde in ons land. De voorbereidingen voor de bouw zijn thans gaande en in 1972 zal het reusachtige bouwwerk gereed zijn. De totale bouwkosten zullen minstens 65 miljoen gulden bedragen.

RUSSEN GAAN KUNSTMATIG LEVEN IN KUNSTMATIG DORP

Het Russische ministerie van Energie en Bouw heeft besloten in het gebied bij Norilsk een geheel van de buitenlucht afgesloten dorp te bouwen. Straten, huizen, scholen en het park zullen daardoor geen hinder ondervinden van het barre klimaat in het noorden.

In het dorp komen 1500 mensen te wonen in flats die gelegen zijn rond een overkoepeld park en overkoepelde straten. Deze koepel zal bestaan uit metaal en plastic, het geheel kan een temperatuurswisseling doorstaan van 90 graden C. Infrarode stralen zullen voor een kunstmatig klimaat zorgen. De bouwkosten van dit kunstmatige dorp zijn vijf keer zo hoog als de normale bouwkosten.

Het dorp is Snezhnogorsk gedoopt en staat ten dienste van de gezinnen die betrokken zijn bij het werk in een energiecentrale in de omgeving.

In verband met de poolnacht zal men het dorp ook een kunstmatige dag en nacht gaan geven. Deskundigen zullen er studies maken over de invloed van het "kunstmatig wonen" op de mens, terwijl men tevens materialen gaat testen in het poolklimaat. Over ca. anderhalf jaar zal het "kunstmatige" dorp gereed zijn.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Voor elck wat wils

Studieverzekering
Spaarverzekering
Ouderdomspensioen
Hypotheekverzekering
Weduwe en wezen voorziening
Gezinspolis — verzekering voor het gehele gezin in 1 polis
Groepspensioen en groepsverzekering voor employees
Levensverzekering voor zakelijke doeleinden
★ Compagnonsverzekering
★ "Key man insurance"
★ "Stock purchase fund"
★ Credietverzekering

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LTD.

Symbool van Zekerheid . . . sinds 1807

HOLLAND LIFE BUILDING 1130 BAY STREET TORONTO 5, ONTARIO

PRINTING? YOU NAME IT, . . . WE DO IT!

When it is a question of printing, we've got the right answer.

We do our own typesetting on three Linotype casting machines.

Our big presses take up sheets up to 28 x 40 inches, and our smaller presses handle pieces smaller than a business card.

From books, magazines, even paper boxes, to letterheads, statements and envelopes, we print right at the right price.

Every job gets prompt, careful attention.

Call us, or send us a sample or a rough idea of the printing you have in mind.

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LIMITED

89 Gage Ave. South — P.O. Box 312, Station B — Hamilton, Ont.

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

More Teachers Needed

The recent school bulletin of the National Union of Christian Schools reports that the teacher shortage remains critical in many regions, especially in the elementary grades.

Every year again there is a great turnover of teachers. Simply turn to page 11 of Calvinist Contact and you will note that this year is no exception. Our Ontario Director of Education, Mr. Hengstman in the February issue of the Christian School Herald estimates that we need at least 60 new teachers for the coming school year. Some boards will have a difficult time to staff their schools with qualified teachers. This is a matter which should alarm us. It is time that we seriously look into this problem and that we do something about it.

There are two main reasons why there is a lack of qualified teachers. First of all, we lose teachers to public schools and other occupations and then we do not recruit enough new teachers. The 1967-1968 National Union of Christian Schools' Directory gives some interesting information about teacher transfer and dropout. Last year 194 teachers changed from one Christian school to another. A number of 75 returned to College or Graduate school. Ten teachers went into other Kingdom service while 170 left the profession because of marriage. These are normal reasons for transfer or dropout. But one becomes alarmed about the number of teachers who transferred from the Christian school to the public school and who left teaching for unknown occupations. This number totals 120. Although this number may be very insignificant when compared to the total of 2600, there is still reason for concern.

We need these 120 teachers! However, they have found sufficient reasons to leave the Christian school and of course these teachers have the full right to do so.

But what are the reasons for turning one's back to the Christian school? And why are we not recruiting enough teachers every year? These two questions must concern us, don't you think? We should ask each other some more questions. Some honest questions. (The National Union office after a recently conducted survey on why principals leave Christian school administration, found that the chief reasons given by those who left administration are:

a. Salary insufficient for responsibility and work load
b. Relationships with school boards.)

Could it be that the attitude of the Christian community toward Christian education and Christian school teachers is a major cause of the dropout? Are teachers often denied the recognition they so rightfully deserve? Is their work often taken for granted? And is the moral and financial support for the teachers who chose the Christian school as his workshop quite often below average? If these attitudes are prevalent in the Christian community, then certainly it reflects in the home and enthusiasm among our young people cannot be kindled. Then our young people will not be inspired to enter the Christian school as a teacher.

Maybe I am sticking out my neck a little too far by posing these questions but I feel that it is time that we ask ourselve a few questions and that together we try to find answers and that together we try to solve some of these problems. As a Christian community we should look into this lack of personnel for the Christian school, don't you agree? How *is* your attitude toward the Christian school and the Christian school teacher? You, fathers and mothers, would you like to see your son or daughter teach in a Christian school? Do you discuss this rewarding task — this great privilege of teaching, this God-given challenge — with your youngsters?

Sometimes I fear that adults guide the children into a direction which is more financially rewarding than Christian school teaching. Maybe we as teachers do not inspire our pupils enough. Do we as parents and teachers tell our boys and girls that from them will come the deacons, the elders, the ministers, the teachers, and nurses?

The teacher can tell the students that teaching is an honoured profession and that it is a worthy calling. The teacher can tell the students that teaching in a Christian school is a great service for God and country. And, true, the students accept it. They listen!

But the home is of greater influence than the school. What happens to our children when they come and hear the adults talk about the sucessful man who makes the dollars? What happens if they hear that the person who has a big bank account is the one who counts? What happens then to "teaching in a Christian school"? The spirit of materialism deadens all enthusiasm despite inspiration of the school.

Still, I have a very good hope that I in these remarks have been too pessimistic and I hope that I may be proven wrong. Are the tides turning? Let's be optimistic, let's have faith, and let's together with God's help, teachers, fathers and mothers, inspire our youngsters to choose Christian teaching as a profession.

A great rewarding challenge awaits those who do enter the field, whether it be as a teacher, administrator or counselor. What future which brings satisfaction through Christian service in a stimulating environment. What challenge to guide the child's development, spiritually, intellectually, and socially.

WE NEED MORE DEDICATED CHRISTIAN TEACHERS!

John E. Top,
Principal Fruitland John Knox
Memorial Christian School

Editorial

The Image

In the March issue of *Maclean's* Douglas Marshall wrote an article about the opposition leader Robert Stanfield in which he calls the leader of the Progressive Conservative Party "an austere, Calvinist patrician".

My knowledge concerning Mr. Stanfield is insufficient to judge whether or not this description of Mr. Stanfield's personality is accurate. I don't know whether or not the former premier of Nova Scotia is austere and patrician, but I do not understand why Mr. Marshall calls Mr. Stanfield a Calvinist, whereas nothing in the entire article is said about his church affiliation, except that Mr. Stanfield's Anglican background is mentioned, or about his theological point of view.

His political reign in Nova Scotia is called "non-doctrinaire pragmatism". I don't know what Dewey and James have in common with John Calvin! Or does the writer consider Mr. Stanfield a prototype of the average Calvinist? This is the impression we get from this article. In other words, Mr. Marshall wants to say, "readers, if you want a picture of the typical Calvinist, look at Mr. Stanfield, a person who is rather "a transcendental image than a flesh-and-blood personality and who belongs to that *faintly distant* world (italics mine) where manners were important, people had to be introduced and nobody was called Smith, but always Mr. Smith." On the opposite page there appears a portrait of the 'Calvinist' Stanfield, painted by Mrs. Johnson. The painting is a study in early Canadian Gothic.

That is, according to Maclean's editorial staff the picture of the Calvinists — people, who belong to the distant, Gothic world. Therefore on the cover the heading is printed "why Edmonton swings/why Stanfield doesn't". The comparison is drawn of the swinging, progressive and democratic Edmonton and the austere, conservative and patrician (undemocratic) Stanfield — pardon, Mr. Stanfield.

Is Mr. Marshall's picture of 'the' Calvinist accurate? Perhaps the writer has in mind some (!) of the old Scottish Calvinists, who do not allow an organ in the church. But these few Calvinists do not represent either all the Scottish Calvinists or the Calvinists in other part of the world. Therefore we believe that Mr. Marshall's article gives his readers a distorted picture of the average Calvinist.

Perhaps Mr. Marshall's image is the same as that which many Canadians have about the Calvinists. Perhaps many 'outsiders' know only about our dislikes with respect to amusement, ethical questions, union affairs, ecumenical thinking, etc., but know very little about our positive beliefs. Let us move into the frontier of daily life. For, although we cannot solve all the problems and do not have all the answers, others should never get the impression that Calvinists in general belong to a faintly distant world, who only feel at home under the vaults of gothic church buildings.

P.T.

THE WORLD AROUND US

THE ELECTION OF A U.S. PRESIDENT

On March 12, the New Hampshire primary will officially open the campaign for president of the U.S., and until the actual election in November, the papers will be full of reports and speculations on the outcome of the struggle. But the mechanics of a presidential election are very complicated and many C.C. readers may not be familiar with it. Hopefully this brief outline will be helpful.

In Canada the system of government is much simpler than that of our southern neighbour. In our system each party nominates a candidate for each district; the voter marks the ballot for the man of his choice; the candidate with the most votes is elected, and the party with the most elected candidates forms the government. The leader of that party is then our Prime Minister. A voter has to decide whether it is more important for him that a certain candidate goes to Ottawa because of the good he can do for his constituency, or whether a certain man should become prime minister so that all of Canada will benefit from this man's ability. The voter thus votes either for a man or for a party; often of course, the two are synonymous — the candidate he wants to see in office belongs to the party he wants to see govern. This relatively simple method of electing a government is not in existence in the United States.

To elect a president does not depend on the number of people of one party elected to Congress. The presidential candidate has definite party connections, but he does run on his own merit. It is the jockeying for power before a man becomes an official party candidate for president that is so confusing. In August both the Republican and Democratic parties will have large conventions to decide who will be the official party candidate for president. An aspiring candidate must try to build up as much support as possible before the convention is held. He does this in many different ways: he declares himself a candidate fairly early so that people will get to know him (Nixon and Romney have declared their candidacy for the Republican nomination and McCarthy for the Democrat nomination); the candidate goes on extensive speaking tours and tries to get his picture and speeches in as many papers and television newsreels as possible. But he also enters his name in the primaries. And this last mentioned device must be puzzling to our readers.

Primaries only came into being around 1900. Before that time candidates were picked at conventions, but invariably the party bosses controlled the conventions and their picked men received the nomination. To get around this control of the party bosses, primaries were instituted. However, they are not compulsory, i.e. they are not the product of a federal law, but only of state lawes. Thus some states will have a primary while oithers will not. There is no point in trying to outline the exact workings of a primary because each state has different laws and each state runs its primary differently. A primary is a preliminary election within the party for the purpose of choosing party committees, party candidates, and even delegates to conventions that will choose the final party presidential candidate.

Each state will send a number of representatives to the national party convention. These representatives will either be told who to vote for, or will be bound to only the first vote, in which case if their candidate does not win, they may throw their support to whomever they wish. Rarely, the delegates are sent as free agents and can vote individually for whom they wish. If an aspiring presidential candidate feels he has support in a state, he will enter the primary of that state. This will not only give him much free publicity, but if the voters in that state elect him as their choice for presidential candidate, it will be difficult for the delegates from that state to the national convention not to vote for him as their choice as candidate. But it is also possible to win a primary without being on the ballot. This year New Hampshire has 87,500 registered Democrats who are eligible to vote in the primary. At present these people are all being called up or contacted by mail and urged to write in to the primary and declare that they want Johnson as presidential candidate. This is called the write-in vote, and it has happened that the write-in candidate defeated the candidates on the ballot.

WILL NIXON BE THE NEXT PRESIDENT?

All voters are registered as Democrats, Republicans or non-affiliated (the latter cannot vote in primaries). The state prints all the names of the candidates on two ballots; one ballot has all the Republican candidates on it, the other the Democrat candidates. There are three kinds of primaries: closed, open, and blanket. In the closed primary, the voter only receives the ballot sheet of the party he belongs to; he can thus only vote for candidates within his party. In an open primary, he gets both ballots but he can only vote the whole ballot, either all the Republicans or all the Democrats. In a blanket primary the voter can pick names from each ballot and thus make a truly democratic choice.

One reason that candidates try to win primaries is that an individual must be nominated by a state to be eligible for a vote at the national convention. Often the home state will nominate him, but if this is not the case, an individual must win at least one primary, or get some other state which does not have a primary to nominate him. Once a man wins at the national conventionl he can select a running mate. There is thus no candidate who campaigns in the primaries for the vice-presidential nomination because there is no such thing. The man who has won his party's presidential nomination will try to balance the ticket by picking a running mate who is in many aspects his opposite; e.g., if the presidential candidate is from the north, he will try to pick a running mate from the south; if he is from urban background, the vice-presidential candidate should be from the country; if he is liberal his running mate should be conservative, etc.

When all the primaries, conventions, campaigns and infighting are finished, and the actual election begins, it is still not the voter who elects the president directly. The Constitution decrees that an electoral college be elected which will elect the president. What happens is that the voters are allowed to vote for the memers of the electoral college. Each state has a many members on its electoral college as it has representatives in Congress. In each state, state laws enable each party to nominate a complete slate of candidates (usually prominent party workers) for election to the college. On the day fixed for the presidential election, the electorate in each state chooses by pluraliy (usually majority) vote either the Democratic or Republican slate of candidates for the electoral college in that state. The candidates for the electoral college are pledged to vote for the candidate of the party that nominated them, so once it is known who was elected to the electoral college it is known who is the next president. Still, it is quite possible for a candidate to have the majority of the votes of the electors without having a majority of the popular vote. Woodrow Wilson in 1912, Truman in 1948 and Kennedy in 1960 all came to office without a popular majority. But even when the President obtains a majority of the popular vote it cannot always be said that he is the popular choice because the process of nominating the presidential candidates often produces candidates whose decisive merit is that they are inoffensive to the important diverse elements in the party.

There is a wide choice of candidates this year, especially in the Republican party, and it will be interesting to watch the ebb and flow of the popularity of the candidates in the lime-light. Whoever the next president may be, let us hope that he will be a man of wisdom, intelligence and with a few good ideas on how to get the U.S. out of the many difficulties she is in right now.

J. J. Bout.

FEAR OF THE NON-ELECT

Eternity lies vast beyond the edge
Of what we grasp. It falls away in void,
Unknown, unproved; and learning has annoyed,
Eluding as it does, the narrow ledge
Of science we have built, that like a hedge,
We trim to shape that which we know. Devoid
Of time, it has our little time employed
To nourish hope, to foster and to fledge.
Unwilling pushed, we plunge into the dark.
In abject fear we clutch the rotted walls
To find there is no fabric and it galls
Like soured honey in our brains. The stark
Death comes not, for this pit is bottomless,
And terror grips, for God's forsaken us.

— Gerrit Wimmenhove

OPERATION TEAMWORK

This week we enter another six-week-period campaign in order to increase our number of subscribers. We continue to operate in Edmonton, but this time we will send sample copies to the members of the Ottewell Chr. Ref. Church (previously we sent copies to the 2nd Chr. Ref. Church). For the first time we will send copies to British Columbia — New Westminster —, for we hope to increase our number of subscribers especially in he provinces of Alberta and B.C. Furthermore we will send copies to London, Ont., where we have been operating for about three months, and to Ottawa, Ont. Generally we sent only a small number of sample copies to the churches at one time, so that CALVINIST-CONTACT will be the guest in the congregations for at least two months. Our faithful subscribers will have plenty of time to solicit as many new subscribers as possible!

Are we thermometers or thermostats?

A report of the CJL's Annual Meeting

The CJL Foundation held its Annual Meeting in the Toronto District Christian High School on February 17. At 1.30 p.m. President H. Kuntz called the meeting to order. After reading from Scripture, he asked the Lord's blessing and welcomed all to this joyful event. Mr. H. Stassen, secretary, read the minutes of the previous annual meeting. Following the reading of the minutes, elections for members on the Board of Directors were held. Later, the ballot committee reported that Messrs, J. Batelaan, J. Boot, G. Den Bok, W. Griffioen, J. Koning, H. Kuntz, C. Schouls, H. Stassen and P. Vanderschaaf had been elected.

Mr. Carl Schouls then read the Directors' Report dealing with the Foundation's activities during 1967. This report has appeared in pamphlet form and may be obtained free of charge by writing to: P.O. Box 151, Rexdale, Ontario.

The treasurer, Mr. Peter Vanderschaaf, presented the 1967 financial statement as well as the budget for the new year. Mr. Vanderschaaf pointed out that the Foundation had to borrow $7,200 last year in order to meet the expenses. Although most of the loan has been repaid, the Foundation must gain more support in order to meet the 1968 budget. This budget shows a deficit of $11,000. The members were urged to gain new members and acquaint others with the task that must be done.

Dr. Mariano Di Gangi, keynote speaker, was introduced by the chairman. Born in New York, Mr. Di Gangi received his education at several well-known American colleges and at Westminster Theological Seminary. After serving pastorates in Montreal and Hamilton, Dr. Di Gangi again moved to Philadelphia to take the place of the late Dr. Barnhouse. Just recently he returned to Canada as North American Director of the Bible & Medical Missionary Fellowship.

Dr. Di Gangi stressed that we are living in dangerous times because the final days, which began when Jesus Christ came on earth, have almost run their course. This is the grand finale and the curtain is already coming down. The dangerous times in which we live demand two things, namely, christian realism and revelation. In many respects we live in the best of times. The welfare state is here with its conveniences and comforts. We have raised the standard of living tremendously and yet we don't know how to live. For these are also the worst of times. They are marked by deadly disorder everywhere. However, we must realize that the battle grounds today are not just in Vietnam, but right in our own backyard. We are taking violence for granted and we are eating our dinners as we watch it on television. Some of the most notorious criminals in the United States are men who continue to head certain labour unions. We are living in days when there is separatism and divorce and illegitimacy and delinquency, schism and heresy on a hitherto unprecedented scale. Our christian reaction to this must not be one of false optimism or of paralyzing pessimism, but an honest-to-God realism. The real menace of our age is not the atom bomb, but man himself.

Dr. Mariano Di Gangi

Paul's warning to Timothy is coming true today. The disintegration of society of which Paul speaks can be seen all around us, in the family as well as other structures. Our age does not lack religion, but it is only a form of religion, an empty shell.

But it is not enough to denounce the heresy of others, it is not enough to declare that the Bible is God's written Word; we must practise it in our lives. Right in the midst of the dangerous times in which we live we must dare to be obedient to God. We must not conform to the world and let the world squeeze us into its mould. We must be transformed and in obedience to the Word of God must act upon society to transform it. God does not want his people to be thermometers who merely register the lukewarm moral climate all around them; God expects us to be thermostats who set the temperature and set the pace for the world in which we live. That means that in the way we earn our daily bread we are to observe what is written in the Book, to labour honestly, to be men and women of integrity, to defraud no man but being paid a wage we must put in a full day's work for it. And if we are in the position of employers we must see to it that our employees receive what they are entitled to receive and not what we feel we can spare from our own ease. If in all these things we live out of God's revelation to man will there be freedom under law and justice for all.

The above is only a summary of Dr. Di Gangi's speech. It too will be published in booklet form.

Dr. Robert N. Thompson, Member of Parliament, then made the closing remarks. He warned his audience of superficial dangers. Hitler's strength did not lie in his blitzkrieg, superior-armed forces and panzer-divisions, but in his fanatical humanistic faith—a faith largely founded on the anti-christian philosophies of Friedrich Nietzsche half a century before.

Mr. Thompson clearly demonstrated that the theories which mould Canadian political life are just as dangerous. He cited Pierre Elliot Trudeau, the present Minister of Justice, who may well become our next Prime Minister. Mr. Trudeau openly states that man is but an animal, distinguishing himself from other animals by his moral and rational insight. Said Mr. Thompson: "It frightens me and it should frighten you to know that men like Trudeau will be our future leaders. The real danger, however, comes from the people who stand on the side lines, those who remain neutral and are lukewarm. You are almost the only organization I know that is fighting the fight. You are a small group working with a deficit and it is easy to lose heart. Remember last year when some of you wavered when the Hoogendoorn case seemed hopeless. He has now been vindicated by the highest court of the country." Dr. Thompson urged his audience not to give up but to support the CJL Foundation so that freedom and justice might be restored in our land.

Those who attended the meeting returned to their homes once again convinced that the battle is the Lord's. And if we sometimes become dejected and discouraged, let us remember the prophet Elijah who, when he believed that he alone was left, heard from his Lord that there were still thousands in the land who had not bowed their knees before Baal. The same holds true today. There are still many who refuse to pay homage before the modern idols of this age. Let us band together in our common faith that God is always the same, yesterday, today and tomorrow.

Ed Vanderkloet.

From the Mailbox

Dear Sir:

Please allow me to comment on Mr. P. Tameling's article, "Power versus Power" which appeared in the February 16 issue of Calvinist-Contact. Mr. Tameling writes: "Undeniably the unions have a place in society. The workingman needs protection." This is a narrow-minded view of the task and place of a trade union. It would mean that employees, who enjoy good working conditions and wages and consequently do not feel the need for protection, need no union. According to Mr. Tameling, union action is nothing but a reaction against employers who, in one way or another, exploit their employees. Such a view fosters a spirit of false unity built upon the shaky foundation of protection against a supposed common enemy, the employer. It is exactly this spirit, borrowed from Karl Marx's philosophy, which rules the secular labour movement embodied in the AFL-CIO/CLC. Mr. Tameling seems oblivious of the christian workers' communal calling to be biblically busy in all matters pertaining to their daily work. Protection is but part of this task. Employees are co-responsible for the affairs of the enterprise in which they work. They are called to give concrete expression to their christian view of industry, work, economics, social matters, freedom and justice. This is one important reason why the CLAC pleads for a measure of co-determination in certain managerial decisions.

Mr. Tameling also writes: "The CNV (Holland) does not want to arouse hostility among their members toward the employers, but it wants to create a confidential relationship between employers and employees. Will the christian labour movement in Canada . . . become a blessing, it seems to me that the christian labour unions should move in the same direction as their sister organization in Holland." Mr. Tameling seems to imply that the CLAC does not want to create such a confidential relationship. Throughout its history, the CLAC has stressed that one of its chief aims is the promotion of harmonious employer-employee relationships. It will continue to do so but after so many years it is discouraging to read admonitions such as freely offered by Mr. Tameling. We are inclined to ask where Mr. Tameling has been all these years.

His final observation that we urgently need experts in the field of industry and economics, rather than theologians and philosophers, betrays a certain ignorance which, to say the least, is dangerous. Theology and especially philosophy are sciences which to a large extent direct our social and economic activities. The CLAC is keenly aware of the urgent need for experts in industrial and social-economic affairs — but only experts who in their thinking (philosophy) are completely aware of and guided by the biblical norms for these fields.

No less urgent is the need for experts in the field of journalism who, from the same christian perspective, can comment on the social, economic and political scene in a thoroughly competent manner.

E. Vanderkloet.

REPLY

1. To me there is no contradiction when I state "the working man needs protection" and "the C.N.V. (Holland) . . . wants to create a confidential relationship between employers and employees".

Over against the powerful conglomerates the working man needs protection. For we know — from the teachings of the Bible! — that egoism and self-interest is found in the hearts of the employer as well as in the heart of the union member. Therefore to a certain extend the unions are organized to protect the working man. Am I now labelled as an adherent of Karl Marx? Do I, by saying this, propagate the communist philosophy of class struggle?

2. My point is not that the C.L.A.C. does not aim at creating a confidential relationship between employers and employees. All what I say is that we too should tackle the practical problems such as, for instance, the impact of the computer. I firmly believe that if we would philosophize less but try harder to apply our Christian principles in a very concrete way, many Christian Canadians would join us.

3. Personally I dislike the black-white way of thinking of many C.L.A.C. followers. Not all union members and leaders are adherents of Karl Marx. The whole matter of the unions is much more complicated than some of the C.L.A.C. leaders think. Moreover, I do not believe that only sincere Christians give the right answers, there are many non-Christians who arrive at the same solutions we do.

What we need is less idealism and more realism.

P.T.

Central Ontario Christian Hockey Association

TEAM STANDINGS

	GP	W	L	T	GF	GA	Pts.	Team P.I.M.
Brampton	10	9	1	0	56	38	18	64
Georgetown	10	6	3	1	44	27	13	154
Weston	9	4	4	1	40	31	9	137
Guelph	9	3	6	0	32	44	6	148
Drayton	10	1	9	0	24	58	2	87

LEADING SCORERS

Players Team	GP	G	A	Pts.	M.I.P.
A. Talsma, Brampton	10	18	17	35	16
H. Luimes, Brampton	9	14	12	26	2
J. VanderPol, Georgetown	10	12	7	19	11
J. Adriaanse, Brampton	9	5	12	17	6
C. Baker, Georgetown	8	7	9	16	20
J. Scholten, Drayton	10	8	7	15	4
D. Scholten, Guelph	9	6	8	14	22
H. Stevens, Drayton	10	6	8	14	12
D. Poot, Georgetown	9	4	9	13	8
D. VanSolkema, Georgetown	10	6	7	13	21

Includes games played February 10, 1968.

News FROM THE PRAIRIES

Government

Where's the action, asked the 39-year-old freshman Leader of the Opposition, Peter Lougheed, last week after the throne speech was over. He branded it as long on generalities and short on specifics. The 55 Social Credit MLA's were functioning merely as a rubber stamp for the Alberta Government, he said. The publicity-conscious Tories peppered the cabinet with questions and will undoubtedly go on displaying some fireworks, but the Socreds are lying in wait for the right time to send the Lougheed-team home bleeding some afternoon. The provincial budget deficit is expected to run as high as 110 million dollars and a program of fiscal restraint is planned by the Provincial Treasurer Anders Aalborg. Ebbing oil revenues and last years 67 million dollars deficit are blamed for it. One of the measures of restraint will be a "modified freeze" on civil service hiring and embarking of an efficiency study of its operations. A major education plan was unveiled, calling for a massive dose of French in Alberta schools, starting this Fall, improved teacher standards and increased government grants to all levels of education. A four-year-degree in education or equivalent will earn a "permanent teaching certificate". An "interim certificate" will be granted to teachers with three years training. Announcing the new standards, the Minister of Education Hon. Reierson said, "no one will be brought into Alberta schools without one year of teacher training in Alberta". A pledge of 15 million dollars for a new Medical School at the University of Calgary is earmarked for the next five years as part of the $185,000,000 for the three universities in the same period. By doing this, the Alberta government surpasses the university-spending by all other provinces, Mr. Reierson claimed. The universities of Calgary and Alberta (Edmonton) favor to embark on a fund raising program in which the government has agreed to participate by matching grants on a "dollar-for-dollar" basis; the government outlay may climb then to the 200 million dollar level. Each of the 21,260 full-time students enrolled in one of the three universities will receive an operating grant of $2,440 from the government. The Manning government is surely working hard on its image of setting up priorities in education and housing.

At the *Constitutional Conference* Mr. Manning stated, that Alberta wants Quebec to make known all its demands before the Western Province will go along with major Constitutional Reforms. As could be expected, Alberta could not accept a universal *medicare* plan, claiming that it is fundamentally unjust to use public money to pay insurance premiums for those who can readily afford to pay their own. Earlier Premier Walter Weir announced Manitoba's non-participation in the plan. Only two provinces, Saskatchewan and British Columbia, plan to participate. The illogic of introducing Medicare at this time of austerity measures to curb inflation will prove to be hard on the Liberal government's lease to power by the electorate, even if it wins the vote of confidence, which Mr. Pearson has called for.

Housing in the Prairie provinces is requiring quite a bit of attention also from the Prairie governments today. Metro Winnipeg hasn't got such a severe problem, since only two per cent is the current growth rate. Some more Public Housing however, will be offered. Saskatchewan does not have an urban housing crisis. Active policies by provincial and municipal government, are taking full advantage of the NHA loans. Alberta's fantastic urban growth has thrown it into a housing ferment. Calgary's rabbit like growth — it regained the title of Canada's fastest growing city as 19,050 residents were added last year for a total of 355,000 — has alerted its citizens to the task that its housing problem may get worse before it gets better. City Council doubled its provisions for public housing to 3.9 million dollars.

The Alberta and Manitoba *potato industry* faces an immediate collapse due to continuing cut-price dumping of U.S. grown produce on its traditional markets in Vancouver and Winnipeg. To meet the strong competition, prices were slashed by the Manitoba Vegetable Marketing Commission by 10 per cent.

The Petroleum Industry will be served by the laying of an oil pipeline through the States, which wil open up the Chicago area as an effort marked for Alberta oil, which in the long term may be greater than all current export markets combined.

A new 5-year oil sands development policy could triple the 45,000 barrels-per-day production to 150,000. It encourages a billion dollar Japanese development proposal for the Athabasca oil sands, as well as British and other foreign oil interests.

Visible clouds however appear on the horizon of this industry, as President Johnson took some steps in January to stem the flow of direct capital investment outside the U.S. A following up of the recommendations of Walter Gordon's study group on foreign investments will have the same effect.

The tourist industry expects another boom year for 1968. More Americans will likely visit Mexico and Canada since travelling to Europe has been restricted.

The construction industry sees a rise in 1968, despite austerity measures by the 3 kinds of government. The Federal Department of Transport will go ahead however with extensions to the existing Calgary international airport.

The film "In Defense of Christian Schools" is on a three-week tour through Alberta Christian School communities. The response in Calgary at the film showing for a dozen ministers of several denominations has been only favorable. Another public showing is planned for persons invited to familiarize themselves with the goals of our schools. Several ministers, participating in the discussion, are stunned by the many "church drop-outs" among their young people and evidenced a change of heart toward the role of Christian Schools . . .

In the meanwhile Calgary's Public School Board Trustees agreed that the "authoritarian" and "badly structured" half-hour classes of religious instruction should be replaced with a program, geared to a chilld's learning by inquiry and discovery of art, music and literature.

Dr. P. A. Schouls spoke on "The Power of Ideas" for the CLAC in Calgary. He outlined that the struggle for social justice and love of Christians as good Samaritans in Society is against the dominant ideas of man's self-sufficiency and drive for a (false) unity by the majority rule. An audience of 25 found his lecture informative and the discussion profitable.

After a severe cold spell in January, we experienced in Southern Alberta some periods of nice Chinook weather, with temperatures close to the sixties, with pleasant, mild cold weather in between.

February 21, 1968. F.H.V.

The church needs more tithes and fewer drives, more action and less faction, more workers and fewer shirkers, more backers and fewer slackers, more praying and less straying.

— Selected

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN MARCH

No. 292
Author: J. Breuer
Black: 3 pieces

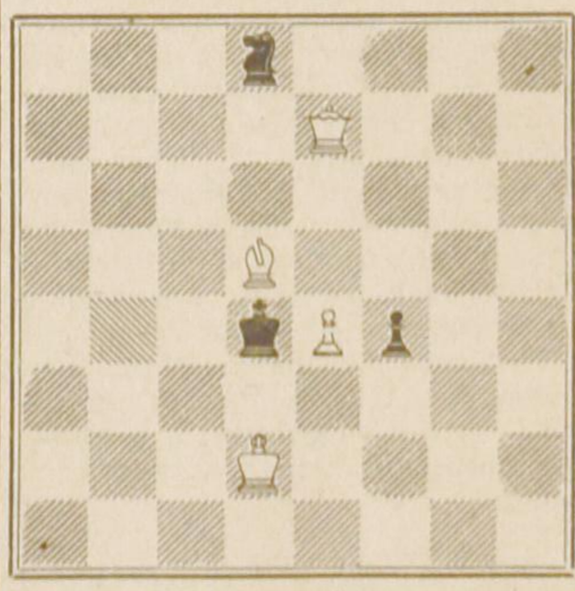

White: 4 pieces
White to play and mate in three moves. 3 points

No. 293
Author: G. Legentil
Black: 11 pieces

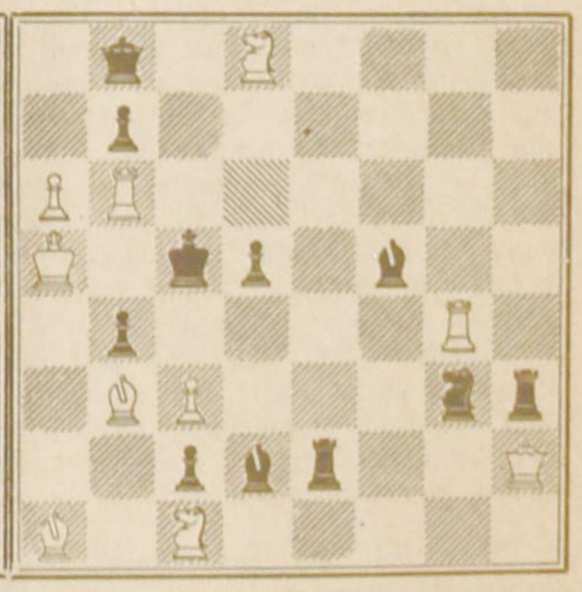

White: 10 pieces
White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. Two regular problems in this first series will not give too many difficulties. Both are of a kind we never had before. In my opinion the miniature is much harder than the two-mover with 21 pieces.
2. The author Breuer made a kind of masterpiece. The threat is too involved for such a problem but if you overlook that shadow you will really enjoy this problem, I am sure. Full solution is asked for.
3. The two-mover of Legentil is somehow confusing by the many pieces. Indication of the keymove is sufficient, plus the threat of course, if there is any.
4. No solutions of this series are expected without those of the second one in this month.

Broken arms and legs

by Dr. J. Van Belle

Winter, ice and snow, result in slippery roads and sidewalks. Falls are common. They may cause just a sore spot or bruise, however, it is also quite well possible that you break an arm or leg. The somewhat older lady slips easily and often breaks her forearm just in front of the wrist. Children bump into each other on their toboggans and break either arms or legs. Many skiers that are injured break the bone above the ankle. As a rule, it is quite obvious that there is a fracture (broken bone). There appears a swelling over that part of the limb; it looks abnormal, deformed; the spot is discoloured and very painful. Before the victim is brought to the doctor or Emergency Department of a hospital the broken bone should be splinted.

Newspapers or magazines can serve as a splint for the forearm. Fold them, put them under the arm. Then keep them in place with bandages. Put a sling around the arm for support.

All you need to immobilize a broken upper arm are bandages. This part of the body can readily be splinted against the side of the chest. Then bend the elbow and put on a sling.

For a broken underleg, a broken ankle, you need a large household pillow. This is wrapped around the leg and ankle and fastened with bandages and safety pins.

The broken upper leg can be immobilized by binding it to the other healthy, uninjured leg. If available a long wooden splint reaching up to the armpit and bound to the chest and body can also be used. The ideal way to immobilize this part of the body is with a Thomas splint, but these are usually not readily available to the average citizen.

While you are splinting, traction should be applied. Someone should pull gently on the-wrist or foot-ankle until the splint is finished. This is to steady and straighten the limb.

In the hospital an X-ray will be taken. This will tell the doctor where the bone is broken and how bad it is. All he may have to do is apply a cast. However, if there is much displacement of the broken ends from the original position he shall have to correct this first. (The correction is done under anesthesia. This may be in the form of a local anesthetic, where there is loss of feeling of only a part of the body, or in the form of a general anestetic.) It could also turn out that there is no fracture. The pain and swelling could be due to an injury to the ligaments and other supportive tissue around the joint. The treatment will now depend upon the severity of the injury. In the majority of cases a tensor, an elastic bandage, will do the trick. In some, however, even this type of injury has to be treated with a cast.

Whatever happens, follow the advice of your doctor. Take the rest that is needed. Healing cannot be hurried. Broken bones, torn ligaments and supportive tissue, it all takes time to get back in shape again.

Be careful now. Don't fall!

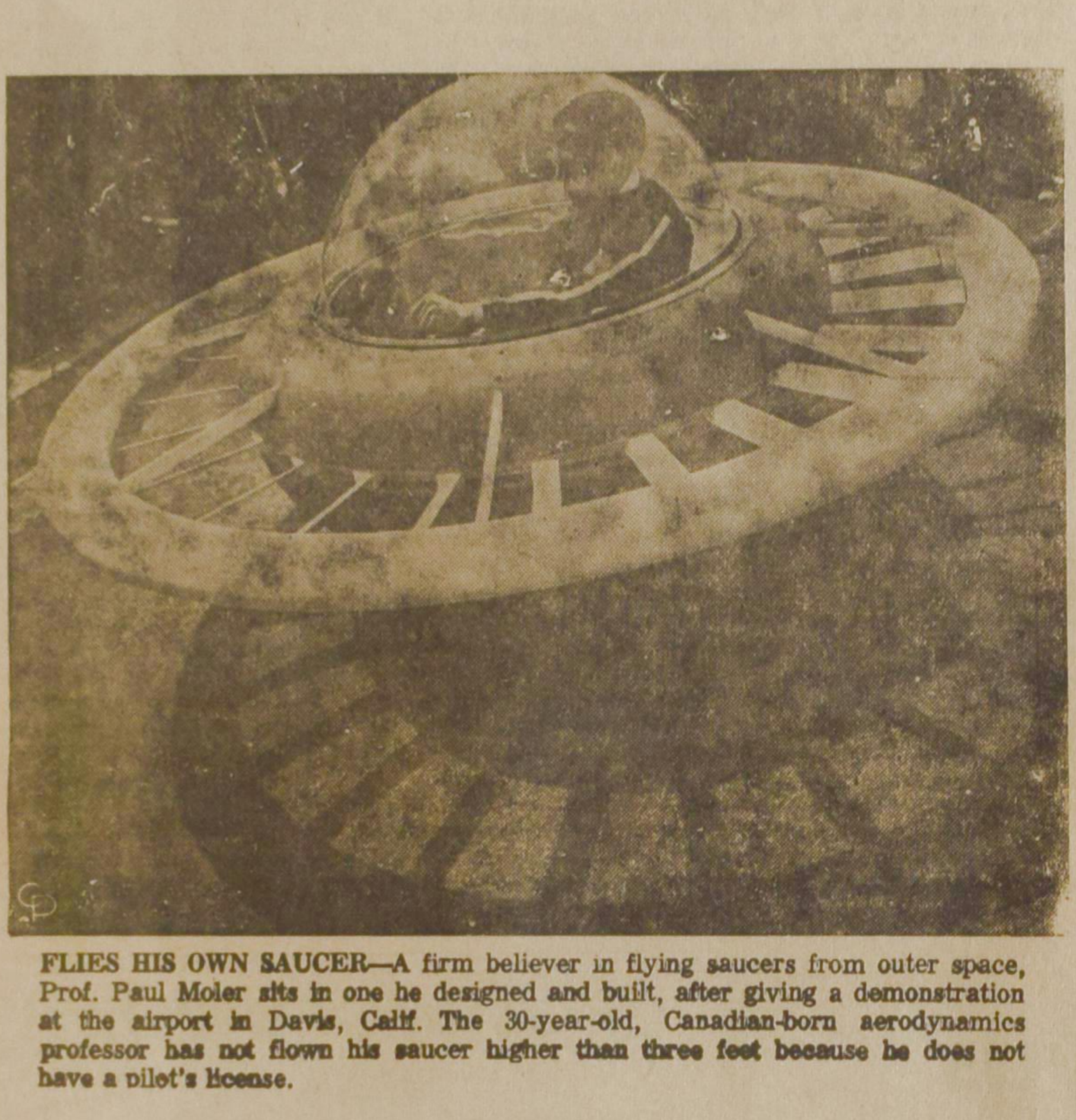

FLIES HIS OWN SAUCER—A firm believer in flying saucers from outer space, Prof. Paul Moler sits in one he designed and built, after giving a demonstration at the airport in Davis, Calif. The 30-year-old, Canadian-born aerodynamics professor has not flown his saucer higher than three feet because he does not have a pilot's license.

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

by D. J. VAN DIJK

3. CHRISTIANIZATION

With the disappearance of the Romans, the dark ages began for the Netherlands. The country was over-run by rough Germanic tribes such as the Friesians, the Franks and the Saxons. One section of the impetuous Saxons trekked to the coastal areas and the rest remained in the lower hills east of the river IJssel. But don't think that the coastal Saxons stayed where they were, for in their long, open vessels that could contain some 40 men, they crossed the North Sea to England where they settled and founded their realms. Along the Netherlands shores the Friesians continued to dominate for a very long time. Not only did they build their houses and stables immediately behind the reliable strip of sand-dunes, but also on ever greater artificial mounds, or terps. They were mainly cattle breeders; so they had an abundance of wool and hides, but a serious shortage of cereals because the marshy clay and peat land was hardly suitable for corn-growing. So imperceptibly and automatically the situation led to trade and as early as the middle of the 7th century the Friesian coastal areas were thriving centres of trade for the whole of western and northern Europe. Their trading was done with ships they built themselves and which improved with each new generation. The Normans' who later were so feared by all and sundry, built their vessels after the Friesian pattern. The Friesians sailed up the River Rhine to fetch wines and timber from Alsatia. Some of them settled as trade-agents in the revived towns along the Rhine. Even today we find their names in streets of Cologne and Mainz. The Friesians also crossed to England, but not — like the Romans used to do — carefully along the coast in a southernly direction and across the Channel near Calais . . . no, they sailed straight across, to London and York, where they bought lead and slaves. But they also went south on the mainland, and in Flanders they bought from the farmers square pieces of cloth dyed red or blue, the socalled "pallia". These Friesian pallia's were to become highly appreciated articles at the annual fairs in the centre of France, for example in St. Dénis. When Charlemagne wanted to send his famous contemporary Harun al Rashid a precious gift, he chose a pallia, just because there didn't exist anything more precious. All this Friesian trading is still evident in the thousands of coins, especially Byzantine ones, excavated from the Friesian terps. In addition Friesian coins have been found in large numbers in the Baltic countries. The centre of this trade in the Netherlands was the town of Dorestad, safely located up-country on the borders of the River Rhine, where the waterways to and from the South, the West and the North came together. The town consisted of a number of houses built in irregular pattern of wood and clay, a few somewhat larger warehouses round a market square, the whole being surrounded by a ring of sharp poles which together formed a palissade of more than 1¼ miles long.

Only during this current century were the foundations of this town excavated. Thus the Friesians' trade brought them into contact with the Franks who, under the guidance of Clovis, had become a more solid tribe and moreover had been converted to christianity. Since about the year 500 the Franks expanded their powers to the North. They took possession of what remained of the Roman settlement of Maastricht (at least that is what this southern Dutch own is called today) and they made it the see of one of their bishops. A short time later they conquered what was left of what had once been Utrecht. From the ruins of the Roman ramparts they built a new wall and a small church. Of course, they soon came to grips with the Friesians and the Saxons. Preaching christianity to these peoples had very little effect, or none at all, because they could only consider the Frankish missionaries as representatives of the enemy. One of the few Friesian king about whom we know a little more, was Redbad or Radboud. One thing we know for certain: he maintained relations with the missionary Willibrord. A persistent, but rather dubious, story has it that a given moment Radboud had almost embraced christianity, but then hastily withdrew his foot from the baptismal font when in reply to his question as to whether he would meet his forefathers in heaven, Willibrord said he would find only Christians there. Willibrord was not a Frank, but an Anglo-Saxon. It was the Anglo-Saxon missionaries who ultimately brought christianity to the inhabitants of the Netherlands in a campaign lasting more than 150 years. For the Frankish preachers, with only a few exceptions, never got any farther than the big rivers Rhine, Meuse and Waal, although we must admit that in that area their activities were extremely salutary.

Young and mostly aristocratic Frankish monks entered the still bleak waste land. The king gave them a piece of land on which they built a wooden church and a wooden house; they cleared the forests, reclaimed the moors and drained the bogs. They sowed, harvested and expanded their territory; later the church and the convent were rebuilt in stone, around these and the cloister-garden a wall was erected, but just the same, anyone who knocked at the gate and asked to be put up for the night, was readily admitted.

In the Netherlands the monks always busied themselves intensively with land-reclamation. Not only did they bring christianity but also better agricultural methods, knowledge of medicinal herbs and many more things. The convents became centres of civilization, where ancient books were copied in the writing-rooms, and new chronicles were kept. The monks also saw to the medical and social care of the population in their areas. And that was the marked difference with the most of the convents in the South of Europe, which had a more contemplative way of life. Of the Anglo-Saxon preachers working among the Friesians and Saxons perhaps Willibrord and Boniface have been the most outstanding figures. Willibrord was active in a region where Franks and Friesians were continuously at grips, with alternating success. There he founded the diocese of Utrecht and had the first wooden cathedral built, to which he later added the first diocesan school. On his many missionary trips Willibrord covered the whole of the Netherlands. Legend has it that he was a famous timbercutter who used to fell trees all over the place, dedicated to Germanic gods. He is also said to have thrown over many idols. In any case, his personality made an impression on his contemporaries of rugged and inflexible strength. Unfortunately, Willibrord lived to see much of his efforts undone by the Friesians, who reconquered much territory. He had to leave Utrecht and as he fled he saw the smoke rising from the burning cathedral. However, the tables turned again in his favour just before his death in 739 in Echternach, and it was St. Boniface who gave christianity new impetus. He was murdered while on a missionary trip in the North of Friesland, near Dokkum but his successors Liudger and Lebuinus were to complete his work. Thus, round about the year 800 the population of the Netherlands — except the part in the extreme North-east of the country — was completely christianized.

(Radio Nederland)

THE REPORT ON BILINGUALISM AND BICULTURALISM

In a last week's editorial 'Crisis in Canada' we mentioned the Report of the Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism. Once again we will return to this report and tell you more about its contents. For we believe that many English-speaking Canadians are unaware of the problems of bilingualism and biculturalism. This unawareness is undoubtedly one of the causes of the indifference of the average English-speaking Canadian toward the plight of his French-speaking fellow-Canadian, as Mr. Van Brakel correctly said in his article "The Meaning of the Confederation".

Moreover the minority groups in our society are easily overrun nowadays by the majority that often lays down the rule. We still believe that the minority should be heard, especially the minority of the French Canadians, whose legal rights (Section 133 of the British North America Act) must be uphold. Awareness of the problems involved may eventually reverse the apathetic attitude of the English-speaking Canadians.

THE ACTIVITIES OF THE ROYAL COMMISSION

In 1963 the Royal Commission was appointed to investigate the problem of bilingualism and biculturalism in Canada. After a primarily public hearing in Ottawa on November 7 and 8, 1963 the Commission planned to held regional meetings throughout the country from Victoria, B.C. to St. John's, Newfoundland during the period March-June, 1964. In January and February, 1964 the Co-Chairman visited the Premiers of the ten provinces. During the autumn of the same year the Preliminary Report was drawn up, summarizing the Commission's experiences in personal contact with the public and setting forth its provisional conclusions. Early in 1965 the **Preliminary Report** was published. The Commission continued, however, its activities and began its regular public hearings. Four hundred and four briefs were submitted to the Commission wherein either individuals or various groups expressed their point of view. The main activities of 1965 were, therefore, the study of briefs and holding of public and private hearing.

The first volume of the Report on Bilingualism and Biculturalism contains two sections: a 'General Introduction' and 'The official languages'. Succeeding books will deal with

— The work world, both public and private sectors, and the socio-economic status of Canadians of different ethnic origins.

— Education, in its relationship with the official languages and different cultures.

— The federal capital.

— Parliament, the Cabinet, and the Supreme Court.

— Voluntary associations.

— The other ethnic groups and their contribution to the cultural enrichment of Canada.

— The arts and letters.

— The mass media.

After the other volumes are published we will also write an article about these books. In this article we confine ourselves to some general remarks and the two official languages English and French.

GENERAL REMARKS

In the General Introduction the words of a certain Mr. R. L. Watts, a specialist in constitutional questions, is quoted wherein he clearly states that a language is more than a means of communication.

"But the problem goes deeper than the mere question of communication. Language itself is fundamental to activities which are distinctively human. It is through language that the individual fulfills his capacity for expression. It is through language that man not only communicates but achieves communion with others. It is language which, by its structure shapes the very way in which men order their thoughts coherently. It is language which makes possible social organization. Thus a common language is the expression of community of interests among a group of people. It is not surprising, then, that any community which is governed through the medium of a language other than its own has usually felt itself to some extent disenfranchised, and that this feeling has always been a potential focus for the political agitation. Moreover, like skin colour, language is an easily identifiable badge for those who wish to take issue with a different group, and thus it provides them with a rallying sign even for contests which are basically not those of language or race."

Most of our readers will wholeheartedly agree with Mr. Watts. From experience they know that a language is more than a matter of communication, more than mere words and sentences.

Many immigrants have experienced the feeling of not belonging to the group at the time they moved into an English speaking community which language they did not understand. How must a French-Canadian feel when he visits the Parliament buildings in Ottawa and is welcomed to the capital city in English wherever he goes, although French is one of Canada's official languages. Is he unreasonable when he becomes agitated?

The Royal Commission mentions in its introduction, however, still another significant matter. It believes that there is a 'strong bond between a language and a culture'. It continues, "Language is the most evident expression of a culture, the one which most readily distinguishes cultural groups even for the most superficial observer. In terms of our mandate, this statement means that the problems of bilingualism and biculturalism are inseparably linked". It is not only the language that binds people together or distinguishes the one group from the other, but also the different cultures, the different ways of life have the same effect. Language now is, as the report says, "an essential expression of a culture". This is one of the reasons why we should not minimize the problem of bilingualism. Neither in the case of French-Canadians or of any other ethnic group of Canadians we should ignore the fact that language and culture are interwoven.

The French are very culture-conscious, an attitude we must appreciate, for the a-cultural trend of today is not laudable. Therefore the minority groups should not be compelled to bury their culture as soon as they arrive, but they should enrich Canada with their cultural treasures.

Due to the historical development of Canada, however, the French Canadians are in a different position than the other ethnic groups.

SOME HISTORICAL FACTS

With the Treaty of Paris (1763) France ceded the whole of Canada to Britain. The Roman Catholics were given freedom of religion, but nothing in the Treaty was said about private law or the use of language. The Royal Proclamation of 1763 stated that in the four new English colonies in America — Quebec, East Florida, West Florida and Grenade — assemblies would be set up which would enact statutes and courts of justice to decide disputes "as near as may be agreeable to the laws of England". The French population in Quebec did not want to adopt these regulations and after a time of agitation, in 1766 "an ordinance permitted the French lawyers to practise in all courts and provided for a system of mixed, civil juries: entirely English for cases mooted between British parties, entirely French for cases involving Frenchmen only, mixed in other cases." In the passing of the Quebec Act in 1774 the cultural duality was recognized. In the meantime a great number of English Loyalists immigrated to Quebec after the American War of Independence. The English subjects were discontent with the adoption of the French rules. Therefore England divided Quebec into an English part (Upper Canada — the future Ontario) and a French part (Lower Canada) governed by a legislative council and an assembly consisting of both English and French representatives. Both languages were used. All bills, irrespective in which language they had been prepared, should be translated and read in both languages. In Upper Canada article VIII of the Quebec Act (French law applicable in matters of property and civil rights) was abrogated. In the same year (1792) mixed juries were abolished. In 1839 the legislative assembly of Upper Canada passed a solution whereby English was made the language to be used officially.

The French were discontent, so that the Earl of Durham, the High Commissioner and Governor General of British North America, got the instruction to investigate the source of the discord. The result was the Act of Union (1840) which reunited Lower and Upper Canada in the hope that the French should be assimilated by the influx of English immigrants.

(Continued on page 10)

THE REPORT

(Continued from page 9)

The status of French in the courts remained unaffected, but all the records and proceedings of the legislative council and of the legislative assembly were to be in the English language only.

In 1841, however, some changes were made. French translations and distributions were permitted. The journals of the House were kept in both languages. Their motions should be read in both both languages before they could be debated. In 1849 Lord Elgin read the Speech from the Throne in French and English, recognizing French as an official language.

In the British North American Act (B.N.A.) the Canadian Constitution of 1867 (the year of the Confederation) we read in section 133:

"Either the English of the French language may be used by any person in any of the Debates of the Houses of the Parliament of Canada and the Houses of the Legislature of Quebec; and both those languages shall be used in the respective Records and Journals of those Houses; and either of those languages may be used by any person or in any Pleading of Process in or issuing from any Court of Canada established under this Act, and or from all or from any Courts of Quebec. The Acts of the Parliament of Canada and of the Legislature of Quebec shall be printed and published in both languages."

The Report concludes this section with the statement:

"Section 133, as we shall see, is far from clear, and puts Quebec in a special position. Nevertheless, section 133 is firmly entrenched. French received definite recognition in the fundamental constitutional law of Canada as an official language equal to English for all federal statutes and in all federal courts everywhere in Canada, and for provincial statutes and provincial courts in Quebec."

From the historical records we learn that friction between the English and the French is not of a recent date!

THE SITUATION TODAY

At the time of the Federation (1867) the Canadian population was composed primarily of two groups, the British and the French. Since that time, however, immigrants of various nationalities came to Canada, so that by 1961 the relative size of the English population has decreased (from 59 percent in 1881 to 44 percent in 1961), but the proportion of the French population has remained the same (30 percent in 1881 and in 1961). In the future the proportion of the French population may decline for the natural growth tends to approach that of the rest of the Canadian population. If the immigration of non-British and non-French people continues at the present pace, the percentage for this group of Canadians will be as large as that of the French and eventually as large as that of the British. Of those immigrants 93 percent are English-speaking today. The assimilation to French is less and happens mainly in Quebec. The French who live in French settlements outside Quebec usually speak French rather than English. Therefore the report says that "the French mother-tongue stands out from all the other non-British groups by its low level of assimilation."

In Quebec French is the mother-tongue of 81 percent of the population and English of 13 percent. About 90,000 Quebec residents speak Italian (2 percent of the population). Approximately 30,000 Quebec residents speak either German or Yiddish.

Significant minority groups of French-speaking Canadians outside Quebec are found in Ontario (425,000; 7 percent of the province's population); New Brunswick (211,000; 35 percent of the population); Nova Scotia (40,000; 5 percent of population); Prince Edward Island (8,000; 8 percent of population); Newfoundland (3,000; 1 percent of population).

In the western provinces the percentages of the people of English mother tongue increased from 63 to 81 percent, while that of the French mother tongue group decreased from 7 to 2 percent. In the provinces of Manitoba, Saskatchewan, and Alberta are more people of German and Ukrainian tongue than of French. In British Columbia there are more of German and Scandinavian mother tongue than of French.

Much more can be said about the minority groups, but these statistics will be sufficient to understand the recommendations of the Royal Commission.

SOME OF THE RECOMMENDATIONS

We recommend that English and French be formally declared the official languages of the Parliament of Canada, of the federal courts, of the federal government, and of the federal administration.

We recommend that the provinces of New Brunswick and Ontario themselves declare that they recognize English and French as official languages and that they accept the language régimes that such recognition entails.

We recommend that any province whose official-language minority reaches or exceeds 10 per cent declare that it recognizes French and English as official languages and that it accepts the language régime that such recognition entails.

We recommend that the provinces other than Quebec, New Brunswick, and Ontario declare that both English and French may be used in the debates in their legislatures and that these provinces provide appropriate services in French for their French-speaking minorities.

We recommend that bilingual districts be established throughout Canada and that negotiations between the federal government and the provincial government concerned define the exact limits of each bilingual district.

We recommend the establishment of a federal-provincial review council whose main duties would be: a) to recognize as bilingual districts or as parts of bilingual districts new areas where the official-language minority attains or surpasses 10 per cent, and b) to remove from officially bilingual districts those areas where the numerical importance of the official-language minority has substantially decreased. (§347)

We recommend that provincial governments amend their municipal legislation to remove all obstacles to the use of both the French and English languages in local government.

For the federal capital area we recommend: a) that the English and French languages should have full equality of status throughout the area; b) that all services should be available at all levels of public administration in the two languages; c) that the use of both English and French should be permitted in the deliberations of all local government bodies, that all by-laws and regulations should be recorded and printed in the two languages, and that all important public documents and all administrative services should be available in both languages; d) that all courts should permit pleadings in the two languages, and that lower courts should be equipped to function in both; e) that publicly supported education should be as available in French as in English and should be of the same quality; f) that the two provincial governments concerned and the federal government should discuss and negotiate the necessary measures.

We recommend that the right of Canadian parents to have their children educated in the official language of their choice be recognized in the educational systems, the dgree of implementation to depend on the concentration of the minority population.

We recommend that the following paragraph, to be known as section 93A, be added to the B.N.A. Act: Every province shall establish and maintain elementary and secondary schools in which French is the sole of main language of instruction, in bilingual districts and other appropriate areas under conditions to be determined by provincial law; but nothing in this section shall be deemed to prohibit schools in which English and French have equal importance as languages of instruction, or schools in which instruction may be given in some other language. (§414)

We recommend the adoption of a new version of section 133, which might read as follows:

1. English and French are the two official languages of Canada.

2. Either the English or the French language may be used by any person in the debates of the Houses of Parliament of Canada and in the legislatures of all the provinces, and both those languages shall be used in the respective records and journals of the Houses of the legislatures in the provinces of New Brunswick, Ontario, and Quebec, and either may be used by any persons in any pleading or process in or issuing from any Court of Canada established under this Act, and in or from any of the Superior Courts of the provinces of New Brunswick, Ontario, and Quebec. The Acts of the Parliament of Canada and the legislatures of the provinces of New Brunswick, Ontario, and Quebec shall be enacted and published in both English and French.

3. The provisions of subsection 2 shall apply to any additional province in which those persons whose mother tongue is either English or French shall reach or exceed 10 per cent of the population of the province; and to any province which declares that English and French are official languages.

4. Whenever in any province the English or French-speaking population of the appropriate administrative unit reaches a substantial proportion, this unit shall be constituted into a bilingual district, and there shall be enacted federal and provincial legislation making judicial and administrative services in such bilingual district available in both official languages.

5. Nothing in this section shall be taken to diminish or restrict the use, as established by present or future law or practice, of any other language in Canada. (§418)

One way to solve the problems caused by bilingualism is to define clearly how the matter of bilingualism should be dealt with. For the ambiguity of section 133 of the B.N.A. causes confusion. Moreover, only when both the English-speaking and French-speaking Canadians show their willingness to live together in peace and harmony, realizing that either group has to compromise, we can say that the crisis will eventually wear off.

P.T.

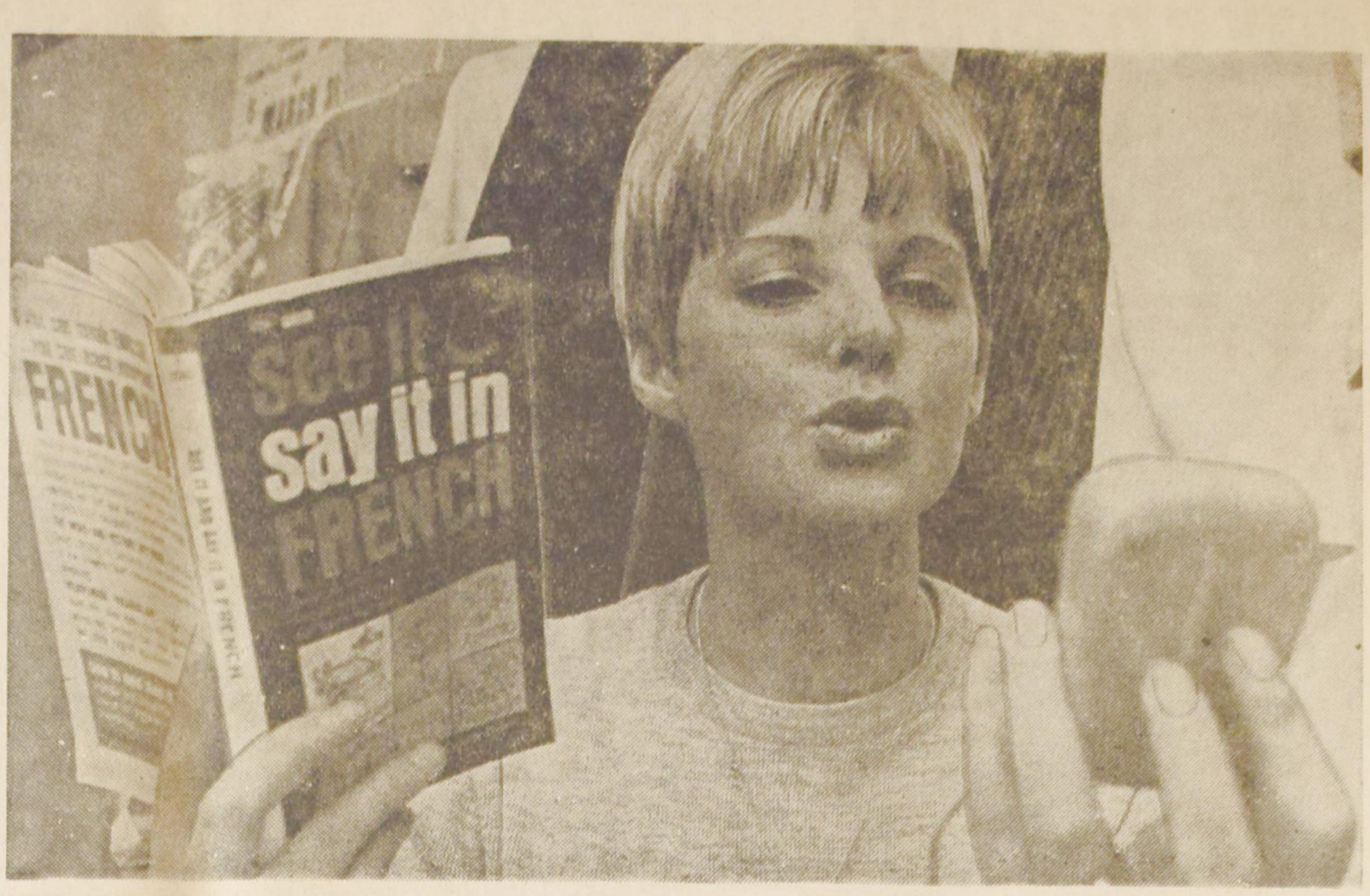

FIRM SETS THE MODE FOR FRENCH LESSONS. Learning French is made easier by use of a tape recorder, as Mrs. Marion MacIver finds out. She's an employee of a Toronto fashion firm, who stays after work with her fellow workers to learn to be bilingual. Instead of sending his staff out to class to learn French, the boss brought the class to them.

When Montreal was America

(Can. Scene)—For seven months and seven days, the world's second largest French-speaking city, was American. It happened between November 11th, 1775, and June 18th, 1776.

The battle of the Plains of Abraham (1759) and the signing of the Treaty of Paris (1763) were to have sealed the fate of Canada and, of course, Montreal. But the Thirteen Colonies to the south were becoming more and more stirred up. In the wake of the Seven Years' War, Great Britain was having trouble reorganizing its vast empire. Its subjects in America seemed bent on independence. Freed of the French threat following the collapse of New France, they were less concerned about support from London. It seemed natural to wish to overthrow British domination and to seek allies in this objective.

At a meeting in Philadelphia, delegates sent a letter to merchants in Montreal asking them to join in their cause. The reception was cool. Civil and religious leaders were hostile towards the Americans. The people themselves were indifferent but leaned towards neutrality. They had had enough of ruinous wars.

On May 9th, under the command of Colonels Allen and Arnold, two hundred Americans reached the fort of Carillon. The garrison of 50 men was easily overrun. A second troop took over the fort of St. Frederica; a third headded for Saint-Jean, arriving there May 17th. In Montreal, Colonel Templere sent a detachment under Major Preston to Saint-Jean. But a merchant, Benden, tipped off the Americans and the counter-offensive failed.

Templere assembled the citizens of the city and they decided to take up arms to defend themselves. On May 26th, Governor Carleton arrived in Montreal and declared martial law.

In September, a group of Indians routed some of the Yankees moving on Montreal from Saint-Jean. De Longueuil headed a group of volunteers. On September 24th, Allen and his troops moved dangerously close to Montreal. There was an hour-long battle and the Canadians defeated the Americans capturing some 30 prisoners, including Allen himself.

The fall of the defenders of Saint-Jean was inevitable. General Montgomery sent his prisoners to New England, and marched on Montreal. His troops camped at Fort Laprairie, Carleton, meanwhile, chose this moment to head for Quebec.

On Sunday, November 12th, the Bostonians crossed St. Paul's Island to Point St. Charles. Alarmed and powerless, the citizens of Montreal, abandoned by the military and officials who followed Carleton, sent four representatives before Montgomery with conditions of surrender. They specified property and religious rights, dispensation from taking up arms against England and housing American soldiers. On November 13th, 1775, the troops took possession of the city.

Montgomery lost no time. He moved towards Quebec City—and his death. David Wooster assumed command of Montreal. He later was replaced by Moses Hazen and Benedict Arnold. During the winter, the number of Americans in Montreal was no more than a thousand, the others being assigned to conquer Quebec.

On April 29th, 1776, Congress sent a commission to convince Canadians to join the Thirteen Colonies. It included Benjamin Franklin and the future Catholic bishop of Baltimore, John Carroll. The mission failed.

The day of disaster for the Americans was May 9th, 1776. Learning that their compatriots had fled Quebec, they did likewise in Montreal. Three days later, there were only 150 Americans left in Montreal. But before going, Arnold and his men pillaged the stores.

On June 18th, Canada was liberated from the Bostonians. Two days later, General Guy Carleton re-entered Montreal.

STAMPS FOR LITERATURE A REMINDER!

Don't throw your stamps away!

Send them to Mr. Vila:

Stamps for literature,
Box 6094,
Grand Rapids, Mich., 49506,
U.S.A.

MORE SUBSCRIBERS

is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Tin plate
5. Mast
9. Conceal
10. Dye
12. Gruesome
13. Appetizer
14. Matures
15. Female deer
16. Eridu's chief god
17. Cupronickel coin: abbr.
18. Drinks
19. Highway: abbr.
20. Hit
23. Throw
25. Some
26. Man's nickname
27. Sand
29. Drove cattle, sheep, etc.
32. Sun god
33. Kind of cheese
35. Greek letter
36. Natural self
37. Pole
38. Fuse partly
40. Upright
42. Constructed
43. Detection device
44. Narrow roadway
45. Actor Mineo and namesakes
46. Malt beverages

DOWN
1. Instructed
2. Measure of land
3. Stitchbirds
4. Man's nickname
5. Large ladle
6. Guide
7. Moslem name
8. Wanderers
9. Rank
11. Peruses
15. Tool
18. Firmament
21. Thai measure
22. Inward
24. Kind of home week
26. Garment border
27. Suitcases
28. Transistors
29. Possessed
30. Banishes
31. Song
34. Gates
38. Sated
39. Vex
41. Prescription term
42. Cry of a lamb

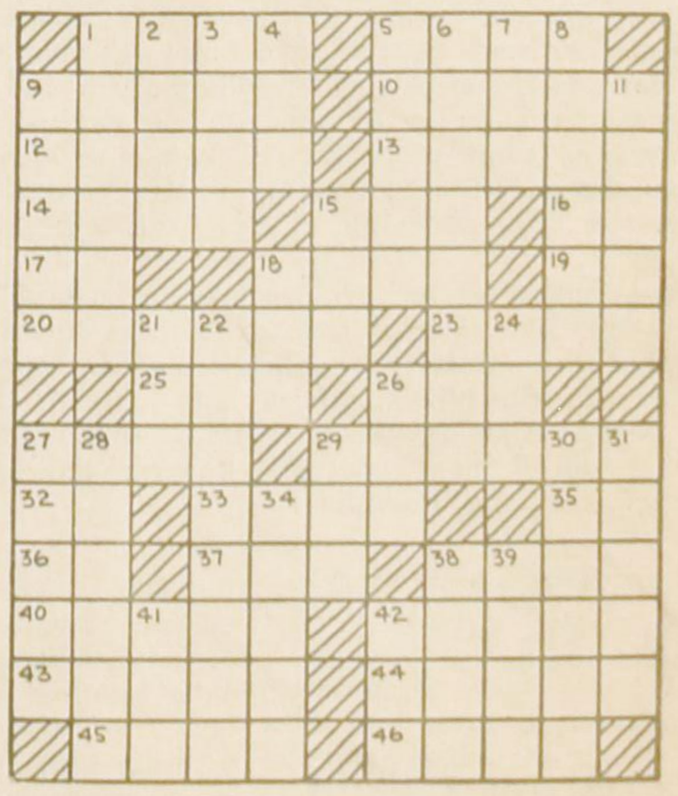

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

The Lord willing to spare them by life and health we announce hereby, that our parents, grandparents and great-grandparents,

G. P. BRANDERHORST
and
ANNEKE BRANDERHORST
(nee GARSTMAN)

will celebrate their golden anniversary on March 7, 1968.

Their thankful children:

Gary and Corry, Hamilton.
Marie and Lambert, Pella, Iowa.
Peter and Ria, Pella, Iowa.
Nick and Nelly, Pella, Iowa.
Cornie and Greta, Prairie City, Iowa.
Jane and Hank, Chatham.
Reda and Edward, Colfax, Iowa.
Dorothy and Ekke, Lucan.
Bert and Sjoukje, Hensall.
John and Peta, Hensall.
Wilma and Lawrence, Granton.
Annie and Dave, Hamilton.
49 grandchildren and
4 greatgrandchildren.

Everybody who wishes to congratulate them, finds an opportunity to do so on the same date 2-5 p.m. in the Community Hall at Zurich, Ont.

With gratitude to our Lord we celebrated with our parents

PIETER HAMSTRA
and
JANTJE HAMSTRA—RENKEMA

their 35th wedding anniversary on February 28, 1968.

We pray that the Lord may continue to spare them for many years for each other and for us.

Thamesvilles, Ont.:
Charles and Jenny De Vries.
Jordan, Ont.:
George and Aafke Ypma.
Strathroy, Ont.:
Wick and Wilma Hamstra.
Guelph, Ont.:
Tina.
Strathroy, Ont.:
Jacob.

Na een langdurige ziekte is nog vrijwel onverwachts van ons heengegaan onze geliefde man en vader, behuwd- en grootvader

ANDRIES MULDER,

op de leeftijd van 56 jaar,

geliefde echtgenoot van Aukje Mulder—Apperloo.

Ps. 23.

Henk & Ali, Bowmanville.
Jane & John, Bowmanville.
Randy & Helena, Bowmanville.

Kleinkinderen:
Andrew, Arthur, Joan, Angela & Dorothy.

34 King St. E.,
Bowmanville, Ont.

---

220 Acre FARM

Melkcontract. 7 mijlen van Jarvis, Ont. Dubbel huis, geschikt voor 2 gezinnen. Huis heeft alle moderne voorzieningen. Grote barns, met barn-cleaner. 2 Silo's. Machineschuur. Varkenshok. 85 stuks Holstein vee. Alle benodigde machines.

Vraagprijs $90,000, met $30,000 down.

Jack Bylsma

REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

On Monday, February 19th, 1968 our Lord in His divine wisdom suddenly called home

Mr. CORNELIUS
VANDER SLUIS,

in his 41st year.

"As for man, his days are as grass: as a flower of the field, so he flourisheth. For the wind passeth over it, and it is gone; and the place thereof shall know it no more."

Psalm 103 vs. 15-16.

Beloved son of
Mr. & Mrs. R. Vander Sluis of Chatham, Ont.

Dear Brother of:
Mr. & Mrs. H. Van Dijke
Mr. & Mrs. K. Vander Sluis
Mr. & Mrs. O. Vander Sluis
Mr. & Mrs. G. Postma
Mr. & Mrs. G. Wolting Chatham, Ont.
Mr. & Mrs. M. Vander Sluis
Mr. & Mrs. F. Vander Sluis Blenheim, Ont.
Mr. & Mrs. A. Wagenaar Stoney Creek, Ont.
Mr. & Mrs. M. Vander Sluis Vinemount, Ont.
Mr. & Mrs. I. Vander Sluis Elmira, Ont.
Mr. & Mrs. H. Vander Sluis Georgetown, Ont.
Mr. & Mrs. J. Hamberg
Mr. & Mrs. F. Vander Sluis The Netherlands.

On February 19, 1968 our Heavenly Father took unto Himself our dear son-in-law and brother-in-law

KEES VANDER SLUIS,

in his 41st year.

Lovingly remembered by:
Mrs. W. Smids - Chatham.
Harry & Tina Schenk - Chatham.
John & Gerty Smids - Chatham.
Fred Smids - Winnipeg.
Jane Smids - Toronto.

John 14:27.

Chatham, Ont.

The Council of the First Christian Reformed Church of Chatham, Ontario extends the hand of Christian sympathy to Mrs. C. Vander Sluis and family in the sudden passing away of her husband

Mr. CORNELIUS
VANDER SLUIS,

in his 41st year.

At the time of his death Brother Vander Sluis was an Elder of the church.

May the Lord graciously comfort her and her family with the rich promises of His Word and Spirit.

Rev. J. W. Van Weelden, Pres.
J. Vellinga, Clerk.

The Men's Society of the First Christian Reformed Church of Chatham, Ontario is mourning the sudden death of one of its faithful members,

Mr. CORNELIUS
VANDER SLUIS,

who was called home on February 19, 1968.

May the God of all grace comfort the sorrowing by his Word and Spirit.

Mr. E. Ennema, Chairman.
Mr. H. Vellinga, Secretary.

Wanted:

ROUTE-MAN

(experienced driver) to pick up eggs from farms. Must live in Hamilton or district. Turkstra's Eggs Ltd., 615 King Street West, Hamilton. Phone 522-7900.

We are looking for a

RESPONSIBLE LADY

to take care of four children (ages 1-7) from approximately April 15 to May 15, 1968. Please reply to P.O. Box 2691, London, Ontario.

Wanted:

EXPERIENCED MAN
FOR GREENHOUSES

All year round employment. Write or phone Van Berkel Greenhouses Ltd. Wholesale Florist, Mountainview Rd., R.R. 3, Beamsville, Ont. Phone 563-8782.

Wanted, by April, on a dairy farm near Woodstock, Ont., an experienced

MARRIED MAN

Starting wages $350 a month plus house. S. IJsselstein, R.R. 1, Meadowvale, Ont. Tel. 451-3441.

Secretary wanted

(MALE or FEMALE)

If you:

a. have some spare time left (days, evenings or Saturdays);
b. are familiar with general office procedures, including accountancy and typing;
c. can work independently and like to use your imagination and initiative;
d. are looking for an interesting and rewarding part-time job;

please, contact me and state:

1. time available;
2. educational qualifications;
3. past experience and present duties;
4. desired remuneration;
5. references.

G. Broos Ltd., Realtor
4636 Yonge Street,
Willowdale (Ont.)
Tel.: Bus. 225-7400; Res.: 741-5301

Prince Edward County Dairy Farm

175 acres. 7-room home with modern kitchen and bath. Modern dairy barn, to meet dairy regulations, water bowls, bulk tank, milk contract, stable cleaner, livestock and full line of equipment including irrigation outfit. Loafing barn and other buildings. Abundance of water. To be sold as going concern. Apply to GERALD VINCENT, Real Estate Broker, Box 595, Picton, Ontario. Phone 613-476-5697.

LONDON, ONTARIO

$500 down

I have several 2, 3 and 4-bedroom homes for N.H.A. mortgage arrangements up to $10,000 which includes remodelling, with monthly payment of principal, interest and taxes from about $95 to $115. For more information call

Bus. 433-8184
Res. 455-7177

or write

TED SAKER - Realtor
367 Queens Ave., LONDON, ONT.

REAL ESTATE

in

BRAMPTON,
GEORGETOWN

CONTACT

JESSIE TALSMA
&
HANK LUIMES

May we help you buy or sell your property?

Gordon A. Hutchison Ltd.

REALTOR
29 Queen Street East,
BRAMPTON — 451-3520
TORONTO — 677-1714

TE KOOP:

Combinatie
CHICKEN BROILER - TURKEY BROILER BEDRIJF

Nieuwe gebouwen, brick bungalow. Zeer gunstig gelegen, 3 mijl van Grimsby. Meer dan 60,000 sq. ft. maar de prijs is nog geen $1.50 per sq. ft. Broiler licence en contract voor turkeys inbegrepen. Inkomen over $30,000 per jaar.

Voor beslist serieuze personen hebben wij alle informaties beschikbaar. Downpayment en terms zéér gunstig voor "the right man".

Schrijf of telefoneer zo spoedig mogelijk

Gerrit Otten
416 - 563-7904,
BEAMSVILLE, ONT.

Agent voor

HAROLD JARVIS
REAL ESTATE
GRIMSBY, ONT.

Voor 50 miljoen gulden...
DUITSLAND EN EURATOOM BRENGEN ATOOMSCHIP IN DE VAART

Ruim 50 miljoen gulden kost het Duitse atoomschip Otto Hahn dat thans te Kiel in aanbouw is. De Europese atoomgemeenschap draagt ca. 15 miljoen gulden in de kosten bij en verkrijgt het recht om 10 atoomgeleerden aan boord van het schip te plaatsen. Het atoomschip meet 15.000 ton en kan vracht vervoeren, maar vooral is de Otto Hahn een wetenschappelijk schip. In december j.l. begonnen de proefvaarten, maar nog zonder atoomreactor. Het varen met behulp van de atoomreactor is gesteld voor mei 1968. Voor de "atoomvaart" zal het schip ook naar tropische streken gaan om te testen. Het schip krijgt een 38-MW water-atoomreactor die werkt met ongeveer de halve kracht van een Amerikaanse atoom-duikboot. Krupp-Reaktor, Brown en Siemens hebben echter reactoren van 50 en 100 MW in ontwikkeling.

Dr. W. Wiebe, directeur van het Duitse instituut voor atoomschepsreactoren, voorziet grote mogelijkheden voor de atoomschepen. Hij denkt aan zeer krachtige supertankers en kleine zeer snelle containerschepen.

TEACHERS WANTED

ABBOTSFORD Christian School in the heart of the beautiful Fraser Valley of British Columbia, will need several primary and intermediate

TEACHERS

and a teacher of English for the Junior High School for the 1968-1969 school year. Salary schedule will be sent upon request. Please, address all inquiries and applications to the principal Mr. John Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

Due to expansion the John Knox Christian School in Brampton will need

TEACHERS

for the 1968-1969 term. Send applications stating qualifications and experience to Mr. H. A. van der Windt, Principal, 82 McLaughlin Road S., Brampton, Ont.

The Immanuel Christian School of Oshawa invites

TEACHERS

to apply for vacancies in the primary department for the 1968-'69 schoolyear. Send your letters to Mr. Wm. R. Rang, Principal, R.R. 3, Oshawa, Ont.

The St. Thomas Ebenezer Christian School needs

TWO QUALIFIED TEACHERS

per Sept. '68. Send inquiries and applications to Mr. H. Marissen (princ.), 77 Fairview Ave., St. Thomas, Ont.

We invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a large school system.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, 547 West 5th St., Hamilton, Ont. Phone 385-2045 (area code 416).

The very congenial staff of the 8-room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. is sorry that

TWO TEACHERS

are leaving. Who will join us in a junior and a primary grade?

Please send application to the principal Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont.

The Hamilton District Christian High School needs

TEACHERS

for English, Commercial Subjects, Bible, Geography, and possibly Mathematics. The school is in the process of expanding its curriculum and facilities. If interested, please contact Mr. Peter J. Kroschell, Principal, 28 Athens St., Hamilton, Ont., stating qualifications, experience and references.

Are you interested to join the Fruitland John Knox staff as a primary, junior and/or senior (rotary)

TEACHER

in our 8-room school? If so, contact John E. Top, principal, Box 27, Fruitland, Ont.

LONDON DISTRICT CHRISTIAN SECONDARY SCHOOL

For the next school year we will need

A TEACHER

of Mathematics, Geography, and Physical Education. Please send inquiries or applications stating references, qualifications etc. to Mr. W. Drost, Principal, 243 Tremont Road, London, Ont.

The Thunder Bay Christian School will be in need of a

TEACHER

for the grades 2 and 3. Please send applications or inquiries to the principal, Mr. R. Schuurman, R.R. 2, Fort William, Ont.

The John Calvin Christian School of Strathroy, Ont., will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades and

A TEACHER

for one of the intermediate grades, for the 1968-69 schoolyear.

Please, send applications to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

Sarnia Chr School needs

ONE TEACHER

for Math and Science, gr. 6-9,

ONE

for English and History, gr. 6-9, and

TWO TEACHERS

for the gr. 1-6 level.

Send applications to the principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

Because of temporary arrangements made with our present Principal

TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL, BARRIE

will need a PRINCIPAL for its 4-room school starting Sept. '68.

We also invite applications for the position of

TEACHER

in grades 3 and 4, by Sept. 1968.

Please write for particulars or send your application to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington Street, Barrie.

For health reasons our principal of The Wallaceburg & Dresden Chr. School, is unable to teach any longer in our school, wherefore we invite applications for

PRINCIPAL

for the remainder of the school term, and or for the 68-69 school year. Please write to Mr. Wm. Sluys Jr., R.R. 1, Dresden, Ont.

On Beautiful

VANCOUVER ISLAND.

The Duncan Christian School Association needs

A PRINCIPAL

in Sept. '68, with at least 3 years teaching experience. And

A TEACHER

for the intermediate grades.

Please send full particulars to Mr. J. Kroek, Secretary, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

Vraagprijs $19,900.—

4 Flinke slaapkamers en volop woonruimte voor $152.00 per maand, belasting inbegrepen. Down payment ongeveer $3,700.—. Dit huis is dicht bij winkels, school en bus-stop.

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

HENRY DEN BOK
Office: 637-3883 Huis: 634-9483

Vertegenwoordiger voor

KRONAS

REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

The Trenton Christian School will be in need of

TEACHERS

for the 1968/69 term. Kindly apply to the Secretary of the Board, Mr. Y. Teertstra, R.R. # 1, Trenton, Ont.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades, for 1968-'69 school year. Low rental apartment available. Please send inquiries and applications to Mr. J. Vreugdenhil, principal, Box 81, Wyoming, Ont.

St. Catharines needs

TEACHERS

in the primary and junior grades. Apply to Mr. J. Stronks, principal Calvin Memorial Chr. School, 300 Scott St., St. Catharines, Ont.

Due to further study of two of our staffmembers the John Knox Christian School of Woodstock will need

2 TEACHERS

for the 2-5 and 5-6 grade levels. Please send your inquiries and applications to the principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ontario.

Calvinistic School of Wellandport requires

2 TEACHERS

for the schoolyear 1968-'69.

One for the primary grades. One for the intermediate grades. Our 10-room school is conveniently located in the Niagara Peninsula. The school is well-equipped with outstanding audio-visual aids.

Send your applications to Mr. John Tamming, Principal, R.R. 1, Wellandport, Ont.

Calvin Christian School, Chatham, Ontario, will be in need of

TEACHERS

for various grade levels, for the 1968-69 school year.

Please send applications to the Principal, Mr. J. Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

Knox Christian School Society of Bowmanville

Due to the forthcoming retirement of our principal the Board invites applications to fill this vacancy for

PRINCIPAL

beginning August 1968.

Applications should be sent to Mr. H. Kobes, R.R. 1, Bowmanville, Ontario.

Please give full information as to qualifications, experience, age, etc.

Toronto, Ontario

Timothy Christian School in West Toronto will require for September 1968

A TEACHER

for Grade One. Send applications to Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28 Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

INTERESTING POSITION

with promising future in our Import/Wholesale business for industrious, business-minded young man.

Work involves: stock-keeping, shipping, selling, etc. Pleasant working conditions, steady work and opportunities for the right person who is interested in business.

Write, or phone 223-0630, after 6: 889-5166, for appointment.
JANKOK Ltd. — 95 Sheppard Ave. W. — Willowdale, Ont.

Johannes Gutenberg, Father of Mass Communications

by KURT OPITZ

Visitors to the old German city of Mainz, where the River Main joins the Rhine, can still admire the surviving elements of the mediaeval town: the magnificent cathedral, built over a period of nearly a thousand years, the market square which it dominates, and, here and there in the narrow winding streets nearby, squeezed between more recent buildings, a few gabled and half-timbered houses which have outlived successive wars and conflagrations for perhaps four hundred years.

Among these old buildings, one stands out. In late Renaissance style, it is both larger and more elegant than the other old houses in Mainz. This handsome building with its modern annex is the Gutenberg Museum — one of the few museums in the world devoted entirely to the history of printing with movable type. It contains, among other things, an accurate replica of a printing shop of the time, where the visitor, if he is lucky, may watch craftsmen in mediaeval dress at work setting type, inking, and operating the presses just as though he had stepped back in time to the 15th cenury.

Mainz is the natural location for such a museum, for it was in this town that Johannes Gutenberg, the inventor of printing with raised movable type, was born, and here he died, just five hundred years ago, on February 3rd, 1468.

An Age of Transition

Gutenberg was born at a time of excitement and change, the age of transition between the "dark" Middle Ages and the age of discovery. As trade developed, the artisans sought to rival the rich merchants and their influence in sufficiently self-assured to ignore city politics, and both groups felt the authority of the princes. Warring factions split the cities and groups of former retainers raided the countryside while their erstwhile lords remained impoverished within their uncomfortable castles: all these disorders signalled the growing pains of a modern economic and social system.

Gutenberg's family belonged to the patrician class. But Johannes struck a compromise with changing conditions by learning a trade — the noble craft of the goldsmith and mirror-maker. Nevertheless, as a young man, he seems to have been drawn into the sharp political conflicts between the craftsmen's guilds and the merchants of the city which caused him to leave Mainz for lengthy periods. We know of one such period of exile spent in Strassbourg, further upstream on the Rhine, between the years 1434 and 1444; and it must have been there — probably through his friendship with the friars of St. Arbogast — that he had the idea of accelerating the work of copying manuscript texts As a goldsmith he was familiar with the art of engraving which had recently developed from its crude wooden phase to the perfection of metal plate reproductions. From there, once the basic idea had been grasped, it was only a small step to printing with movable type — casting separate type for individual letters which could then be assembled into words and later used for other texts.

The 42-Line Bible

Gutenberg's first experiments with movable type were made with Bible texts, the earliest known sample from his workshop in Mainz being the so-called "Fragments of the Last Judgment", which he printed in 1446 after his return from Strasbourg. After having cast a full set of type in metal, he printed a number of editions of Latin school grammar, several calendars, and even a papal bull in German. His main achievements, however, were two complete editions of the Bible produced between 1450 and 1460. Of these, the more famous is the 42-line Latin version[1]), so called because its 1282 pages have 42 lines to the column, of which there are two to each page. There are 47 known copies of this priceless 2-volume folio work still in existence, several of them printed on parchment. Gutenberg's second Bible, which has 36 lines to the page, was finished in Bamberg (1460) where he had settled after he had been forced to abandon his printing shop in Mainz.

The age was propitious for Gutenberg's invention but not for Gutenberg himself. The growth of learning and knowledge which had developed along with trade and commerce in the cities of Europe was creating a wide public that could no longer be served by occasional manuscript copies of the Greek and Latin classics. More books were needed as well as subject matter that was contemporary, reflecting recent events and fashions. The Church, too, after overcoming its initial distrust of the new technique, was basically interested in making use of it — though it can hardly have foreseen the tremendous role the printing press was to play a hundred years later at the time of the Reformation when Luther's German translation of the Bible quickly spread across Germany by virtue of printing, followed by huge numbers of pamphlets and broadside sheets composed by friends and foes: a modern public cause had found its proper medium.

In the fifteenth century, however, the introduction of a technical process of this dimension raised serious problems of labour and resources. A diversified process requiring specialists and specialist equipment, printing could not fit into the traditional system of crafts and guilds with their neat categories of trades. From the very start, its semi-technological, semi-industrial character transcended the economic and social scheme of mediaeval Europe with its emphasis on progressive achievement within the well-ordered hierarchy of master, journeyman and apprentice, and its small concern for speed. Finally printing depended for its most essential raw material on the intellectual progress of the community: especially in the first decades of its existence it had to rely on the thinking provided by a society that had hardly found time for reflection.

Financial Problems

Perhaps the most significant difference between printing and other crafts in the 15th Century was that it required considerable capital investment. No other craft needed such complicated, and expensive, tools and equipment; no other craftsman had to invest such lareg sums of money in order to equip his workshop long before his first products could be offered for sale. This was Gutenberg's most serious problem, and one which led eventually to his ruin. Since his own inheritance had been small, and his trade as a goldsmith had failed to prosper because of his frequent travels and his interest in his new idea, he was obliged to borrow the considerable sum of 1,600 florins from a Mainz moneylender; there were presses to be constructed and type to be cast; apprentices had to be trained in a craft that no guild would yet approve and which, therefore, had to be carried out without any public support. In such circumstances it is scarcely surprising that Gutenberg fell deeper and deeper into debt, particularly since his creditor soon realized the immense future that lay ahead for printing with movable type. In repayment of his loan the moneylender demanded, and received, Gutenberg's workshop at the very moment when all technical problems had been overcome and the first large order for a Psalter promised to bring in profitable returns. Since several of Gutenberg's trained printers had been persuaded to carry on the work without their master, the Psalter was finally published in 1459 under another imprint.

Little is known of Gutenberg's later life. But when he died in 1468 he was a poor man whose invention was exploited by his competitors and imitators. His name remained unknown for centuries. And it is only now that we can fully appreciate the scope of his invention. The truth is that printing with movable type provided modern communication with its first effective vehicle which, even today, has lost none of its characteristic advantages. Although the technique of printing has been greatly developed and improved, its methods are still basically the same, and so is the product: the printed page. As book or pamphlet, newspaper or magazine, it is indispensable as a means of information and entertainment, more conducive to reflection than the image and more lasting than the spoken word.

(Unesco Features)

---

1) This Bible has been ascribed by some experts to Peter Schöffer, who worked with Gutenberg.

"GUTENBERG PRIZE" FOUNDED

A Gutenberg Prize is to be set up in February by the International Gutenberg Society and the City of Mainz to mark the 500th anniversary of the great printer's death. The award, worth 20,000 marks, $5,000), will be made every three years for outstanding scientific or technical innovations in printing.

Johannes Gutenberg was born in Mainz and died there on February 3rd, 1468.

(Unesco Features)

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraagt volledige inlichtingen
bij

C. STEENHOF
(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church)
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL—AMSTERDAM
$335.—
met gratis trip naar
Brussel, Parijs en London.

THIRD REVISED PRINTING

BY GRACE THROUGH FAITH

A Synopsis of Reformed Doctrine

by Dr. Remkes Kooistra

CONTENTS: Life is Religion — God's General Revelation — God's Special Revelation — Scripture and Confession — The Knowledge of God — Our God is Triune — God's Names — This God is our God — God and World — God and His World — God's Decree and Providence — Man in and after Paradise — Sin and its Results — The Covenant of Grace — Our Saviour and Lord — Salvation Obtained — Salvation Received — Elect in Christ — The Church — The Means of Grace — Baptism — The Lord's Supper — The Last Things.

PRICE PER COPY $1.50

Order from your bookstore or from the publishers

Guardian Publishing Company Ltd.

P.O. BOX 312, STATION B   HAMILTON, ONT. CANADA

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktjik van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Het boek dat voor het eerst in 1685 werd gepubliceerd, heeft reeds veel herdrukken beleefd. Ook vandaag is er nog veel vraag naar dit boekje.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

New 'premieboeken'

For one subscriber:

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

MY STORY, by Doctor Tom Dooley.
Dr. Dooley tells about his battle against poverty, disease, and ignorance in the remote villages of Southeast Asia. Beginning with his assignment to the refugee camps of Vietnam in 1954, and ending with his tragic death from cancer at the age of thirty-four, this is the story of a young doctor whose selfless, dedicated devotion to his fellow man has inspired the entire world.

HEIDI, by Johanna Spyri.
Of all the books by Johanna Spyri, **Heidi** is the one that has won most acclaim. Since its publication in 1881, **Heidi** has been translated into many languages. Heidi, a country-girl, moved to the big city, but could not adjust herself to city life.

THE LILIES OF THE FIELD, by William E. Barrett.
The unforgettable story of a 24-year-old negro boy, Homer Smith — in the film Sidney Poitier — who built a chapel for the German nuns.

For two subscribers:

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, **Least of all saints,** how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.

GOOD NEWS FOR MODERN MAN, The New Testament in Today's English Version.
Sales of this new version, according to the Quarterly Newsletter of the Canadian Bible Society, have exceeded nine million and distribution is currently running at 100,000 a week.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote **Not my will.**

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.,
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book:

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13,00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.